

Adventes Vēstis

2013. gada oktobris, #10 (212)



Vienoti Krištus
cerībā

“JŪS ESAT
ZEMES SĀLS.”
VAI ESAM?

ADRA LATVIJA
UN INDIJAS
BĒRNU
PROGRAMMA

KORINTAS
DRAUDZES 10
GADU JUBILEJA

IESPAIDI PAR
JAUNIEŠU
KONFERENCI
“VAIRĀK JĒZUS”

INTERVIJA
AR IGORU
UDODOVU
NO TALSIEK





Latvijas ziņas	4
Tēma	8
Intervija	11
Liecība	14
ADRA Latvija	15
Bērniem	18
Jaunieši	20



Būt derīgam sālim



Uzrakstīju virsrakstu un aizdomājos par filoloģiju. Kādreiz vārdu „sāls” lietoja sieviešu dzimtē. Un vēl tagad pat jaunajā latviešu valodas Bībeles tulkojumā Kristus mutē šis vārds ir ielikts sieviešu dzimtē. Lai gan jau daudzus gadus latviešu valodā tas ir 2. deklinācijas lietvārds un tikai vīriešu dzimtē. Izrādās, pat gramatiski šis vārds tiek uztverts atšķirīgi. Bet kā ir ar saturu? Vai mēs zinām, ko nozīmē būt zemes sālim? Vai tie ir vārdi vai rīcība? Un kāda rīcība?

Šis „Adventes Vēstu” numurs ir veltīts sāls tematikai. Mums katram pašam sev ir jāatbild uz jautājumu – vai mēs esam mūsu zemei, mūsu valstij, mūsu sabiedrībai un cilvēkiem noderīgi un vajadzīgi?

Paldies visiem, kas ir iesaistījušies šī izdevuma tapšanā. Arī tiem, kas atbildēja uz lūgumu piedalīties aptaujā. Par rezultātiem lasiet Anša Roderta rakstā. Tas, kā viņš pats ir meklējis atbildi uz iepriekš minētajiem jautājumiem, arī ir pārdomu vērts.

Interviju lasīs ar cilvēku, kurš vēlas būt sāls daudziem mums neierastā vidē- biznesā. Turklāt tādā, kam ir plaša ietekme. Ir interesanti iepazīties ar adventistiem, kas atrodas tik dažādās vietās un izdzīvo atšķirīgu pieredzi.

Kādu laiku neesam plašāk ziņojuši par ADRA aktivitātēm. Ceram, ka tas, ko lasīsiet, jūs iedvesmos nepagurt vai no jauna iesaistīties palīdzības darbā. Arī tā ir iespēja būt par derīgu sāli. Man bija interesanti ieraudzīt indiešu meitenītes rokās mūsu žurnālu. Izrādās, „Adventes Vēstis” ir novērtētas arī Indijā!

Tikmēr draudzes turpina aktīvi darboties. Varēsiet lasīt par 10 gadu jubileju Korintā. Tie ir gadi, kuros korintieši ir meklējuši iespējas būt noderīgi apkārtējiem. Par šo ir domājuši jaunieši savā konferencē, kas notika Talsos. Un par to droši vien domā ikkatrā draudzē. Lai Dievs jūs svētī lasot apņemties būt derīgam sālim un izdzīvot kristietību ik brīdī katrā vietā, kur jūs atrodaties.

Aidis Tomsons

AdventesVēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī.
Tirāža: 900 eks.



Galvenā redaktore:
Tatjana TOMSONE

Redakcija:
Aidis TOMSONS
Ansis RODERTS
Ģirts ROZNERIS
Ivo RODERTS
Līvijs BALTRUŠAITE
Māris DEBNERS
Mārite LIPSKA
Valda REĶE

Izdevējs:
Adventistu Latvijas draudžu
savienība, izdevniecība
PATMOS

Adrese:
Baznīcas ielā 12a,
Rīgā, LV-1010,

E-pasts:
adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:
67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai
ir tiesības rediģēt. Par reklāmas
izvietošanu uz 4. vāka zvanīt pa
tālruni 67240130.



Vilnis Latgalis
*Adventistu Latvijas draudžu
savienības bīskaps*

Starp kongresu un lūgšanu nedēļu

Adventistu Latvijas draudžu savienības kongress augusta pēdējās dienās noslēdzās, izvirzot vairākus uzdevumus jaunievēlētajai draudžu savienības vadībai. Tika uzticēts uzdevums sagatavot stratēģisko darbības plānu nākamajam darba periodam, kā arī izraudzīties un ievēlēt vairāku nodaļu vadītājus, kurus laika trūkuma dēļ kongresa laikā nebija iespējams apstiprināt. Pirms pāris nedēļām tika ievēlēta komiteja piecu cilvēku sastāvā, kurai uzticēts uzdevums sagatavot stratēģiskā plāna projektu. Tika izraudzīti un ievēlēti arī draudžu savienības nodaļu vadītāji. Sieviešu kalpošanas nodaļu turpmāk vadīs Mārite Lipska, Komunikāciju nodaļu – Juris Karčevskis, ar pārējo nodaļu vadītāju kandidātiem vēl norisinās sarunas. Jaunā padome strādā spraigi. Notikušas jau trīs sanāksmes sešu nedēļu laikā. Pirmajā padomes sēdē tika izskatīti 39 jautājumi. Tiek uzkrāta pieredze, un ar lūgšanām un Dieva palīdzību tiek meklēti labākie risinājumi katrā jautājumā.

Septembra pēdējā nedēļā tika aizvadīts arī Lietuvas adventistu draudžu kongress. Tā laikā Lietuvas misijas lauks pārtapa par pilntiesīgu Lietuvas draudžu savienību. Par jaunās draudžu savienības prezidentu tika ievēlēts nu jau bijušā misijas lauka līdzšinējais vadītājs Bertolds Vincents Hibners. Par Lietuvas savienības sekretāru tika ievēlēta Jurgita Kregždaite, bet mantziņa pienākumus turpinās pildīt Davidas Vanagas. Situācija Lietuvā ir līdzīga tai, ko varam vērot arī Latvijā. Daudzi dodas meklēt darba iespējas ārzemēs (tajā skaitā arī draudžu locekļi), un iedzīvotāju skaits valstī samazinās. Tie ir izaicinājumi, kurus pārvarēt varēsim tikai lielā un iespaidīgā Dieva Svētā Gara spēka atklāsmē savu ļaužu vidū.

No 4.- 6. oktobrim Talsos notika Adventistu Jauniešu nodaļas rīkotā konference „Vairāk Jēzus”. Konferences īpašais viesis bija Transeuropas divīzijas sabatskolas un personīgās kalpošanas nodaļas vadītājs Maikls Hamiltons. Konferences uzdevums bija iedvesmot jauniešus kļūt par patiesiem Jēzus mācekļiem un dedzīgiem misionāriem.

Idejas būtību, manuprāt, lieliski atklāj citāts no Elenas Vaitas grāmatas „Evanģēlija kalpi”, kuru varēja lasīt konferences programmā: „Mēs gribam vairāk, daudz vairāk Kristus Gara un mazāk, daudz mazāk sevis un rakstura iezīmju, kas būvē sienu, lai nošķirtu mūs citu no cita. Mēs varam darīt daudz, lai nojauktu šīs barjeras, atklājot Kristus rakstura piemīlību savā dzīvē.”

Tuvojas gada noslēgums un lūgšanu nedēļa, kuras tēma šogad ir kā turpinājums Jauniešu nodaļas konferencei, „Un tie sekoja Viņam”. Vai gan tas nav varens izaicinājums mums katram personīgi un draudzei kopumā? Ir pienācis laiks, lai mēs visā pilnībā sevi nodotu Viņam un kļūtu par tik patiesiem un pazemīgiem mūsu Kunga mācekļiem, ka cilvēki ieraudzītu Kristus mīlestības dievišķo klātbūtni mūsu dzīvē, attiecībās un kalpošanā. Lai mūsu gars pastāvīgi ilgtos un tiektos pēc tā, lai būtu „Vairāk Jēzus” mūsu dzīvēs.

Novēlu mums visiem dziļi personīgi piedzīvot apustuļa Pāvila aicinājuma piepildījumu (Romiešiem 12:9-12): „Jūsu mīlestība lai ir neliekuļota. Nīstiet to, kas ļauns, pieķerieties tam, kas labs. Brāļu mīlestība jūsu starpā lai ir sirsnīga. Centieties cits citu pārspēt savstarpējā cieņā. Savā darbā neesiet kūtri, esiet dedzīgi garā, gatavi kalpot Tam Kungam, priedīgi cerībā, pacietīgi bēdās, neatlaidīgi savās lūgšanās.”

Gaidāmie pasākumi

2.-9. novembris

Vispasaules adventistu draudžu lūšanu nedēļa "Un tie sekoja Viņam".

10. novembris

Jauniešu nodaļas reģionu vadītāju un draudžu jauniešu vadītāju tikšanās Baznīcas ielā 12a pl. 12:00.

8.-18. janvāris

Desmit lūgšanu dienas. Vairāk informācijas www.TenDaysOfPrayer.org

Sludinājumi

• No 1.-3. novembrim notiks seminārs Ceļa meklētāju un Piedzīvoju meklētāju vadītājiem. Aicinām arī tos, kas par tādiem vēlas kļūt. Pieteikties: tālr. 26535522.

Draudzīgā ekskursija

15. septembrī Rīgas 1. draudze organizēja vienas dienas ekskursiju uz Lietuvu. Ceļa mērķis bija apskatīt Senos Traķus (Senieji Trakai) ar Traķu vēsturisko Nacionālo parku, atjaunoto Traķu pili, unikālo karaīmu kopieni un tagadējo galvaspilsētu Viļņu. Šādi noslēdzot vasaras sadraudzības ciklu, Rīgas 1. draudze paplašināja savas robežas, aicinot līdzī draugus no citām draudzēm Latvijā, tādējādi izpaužot Dieva mīlestību un rūpes draudzībā citam ar citu.

Par šo rudenīgo braucienu māsas no Baltijas ūnijas, Rīgas 7. draudzes, Rēzeknes, Tukuma un arī vājdzirdīgo draudzes pateicas Ārijai Liepai par ieguldītajām rūpēm, visu organizējot. Kopā jautrāk, tādēļ gaidām priekšlikumus un ierosinājumus nākamajiem ceļojumiem!

Guntra Ruško



Es esmu pie jums ikdienas...

"Arī Pļaujas svētkus sviniet par jūsu darba pirmajiem augļiem no tā, ko tīrumā esat sējuši, un gada beigās Ražas ievākšanas svētkus, kad esat savākuši savus augļus no tīruma." (2. Mozus 23:16)

Ir sabats, 22. septembris – Ražas svētki Ogres draudzītē. „Viss ir sataisīts,” tā nodomāju, ieraugot krāšņu ziedu, augļu, dārzeņu, ogu klāstu. Ir rudzu maizes klaipi, čaklu roku gatavoti,

skaisti noformēti, salāti, ievārtījumi, kompoti. Centrā novietoti prasmīgu roku darināti koka rati, kuros savas košās krāsas un vaigus rāda kabači, ķirbji, kāposti. Bagātīgi ražu rotā kļavu lapas.

Apbrīnojama Dieva žēlastība! Tā vien gribas domāt par to un no sirds pateikties. Pateikties par aizvadīto vasaru, kad netrūka saules, bet zemi veldzēja arī lietuss. Mēs visi kopām savus dārzeņus, irdinājām zemi, sējām sēklas, ravējām, bet viss auga tāpēc, ka Dievs svētīja.

Kā savā svētrunā teica mūsu mācītājs Vitālijs Kroitors – Ražas svētki ir Kristus žēlastības demonstrācija. Savā svētrunā brālis Vitālijs uzsvēra šo sakāmvārdi: „Ko sēsi, to pļausi”.

Mūsu Ražas svētku Pateicības dievkalpojumu kuplināja dziesmas, ko pavadīja Vizma, izpildīja Ogres draudzes koris, Rasa ar savu ģimenīti, Ieva, Valentīna. Visi jau klusībā gaidām katru reizi mūsu mācītāja ģimenes uzstāšanos Dievam par godu. Arī šoreiz Lija un Vitālijs ar dziesmu slavēja Dievu. Arī meita Darina dziedāja.

Lijas Kroitores mamma Ženija Blauberģa, kura vecuma dēļ nevar būt draudzē, raksta dzeju. Īpaši šiem svētkiem izskanēja dzeja meitas izpildījumā. Paldies māsa Ženijai! Ar psalmu pateicību Dievam pienesā meitene Džasmīna, kura bieži iemācās atsevišķas Dāvida dziesmas no galvas.

Prieks un pateicība visiem par dievnama rotāšanu, noformēšanu.

Svētku mielasta laikā izskanēja spēcīgas liecības par to, kā Dievs darbojas un atbild uz lūgšanām.

Mūsu ciemiņš, Daugavpils draudzes brālis Andrejs Moisejevs, kas jau labu laiku darbojas kā kolportieris Latvijā un Baltkrievijā, stāstīja par E. Vaitas grāmatas „Lielā cīņa” izplatīšanu. Līdz š. g. marta mēnesim šis brālis ir iegādājies un izplatījis 100 000 eks. Neatlaidīgās lūgšanas svētki ar darbu Dieva druvā. Dievs deva naudu šo grāmatu iegādei.

Jūsma Siliņa

Tiem, kuri nesteidzas

Kopš septembra Rīgas 1. draudzē atsākušās tikšanās pēc dievkalpojuma, kuras nosauktas „Tiem, kuri nesteidzas”. Pie kopēja tējas galda auglīgās sarunās vairojas sadraudzība, kura pamatojas Dievā. Smaržīgās rudens veltes, briedīgā rudzu maize un skaidrais Dieva vārds no Bībeles stiprina tos, kuri ir meklējumos, un iedrošina izteikties tos, kuri līdz šim ir klusējuši. Dieva mīlestība atver sirdis, neviens netiek nonicināts un jebkurš tiek aicināts. Atbildīgā ir Ārija Liepa.



Guntra Ruško

■ Pateicības dievkalpojums un atvērtās durvis

28. septembrī Bauskas draudze pulcējās rudens pateicības dievkalpojumam. Dievnāmā gozējās apaļvaidži ķirbji, ābolu grozi- visādas dārza veltes, pat siltummīles vīnogas šī gada neparasti saulainajā vasarā padevušās labi. Un kur vēl krāšņie rudens ziedi... Pateicība Radītājam un Uzturētājam!

Pēcpusdienā sevišķi gaidīti tiek ārpusdraudzes ļaudis: radiņi, kaimiņi, draugi un darbabiedri. Tā ir mūsu draudzes otrā atvērto durvju diena, kopš paplašinātas, izremontētas un pārkārtotas telpas.

Mācītājs Ainis Kaspars aicina uz svētrunu „Piedzīvojot evaņģēliju, tas kļūst par identitāti”. Aicina ieklausīties Marka evaņģēlija 1:14,15: „Laiks ir piepildīts, un Dieva valstība ir klāt. Atgriezieties no grēkiem un ticiet evaņģēlijam.”



Atnākušie ieklausās dažādos stāstos par cilvēkiem, kuru ticība bijusi un ir tik stipra, ka kļuvusi par dzīvesveidu. Mācītājs atgādina, ka Dievs vēlas būt kopā ar ikvienu cilvēku arī šodien.

Atnācēji var gūt jaunas atziņas, jo saņem dāvanā nesen iznākušo grāmatu „Dzīvot ar prieku”. Bet vēl kopīgajā azaidā raisās sarunas, kas, jācer, tuvina atnākušos, ļauj iepazīt mūsu draudzes tradīcijas, noskaņu.

Šajā reizē viesos ieradās grupiņa bijušā kristīgā kora dalībnieku un pieskandināja draudzes namu kā profesionāli. Un mums bija Dziesmu dienas pasākums. Pilsētā todien notika Pagalmu svētki, un mūsu pagalms arī nebija tukšs.

Citūdien satiktā pasākuma apmeklētāja Ērika teic: „Man todien pie jums kļuva tā gaiši, un vēl to grāmatu palasu par dzīvošanu priekā...”

Kaut ceļš uz dievnamu būtu atrodams vēl daudziem, daudziem. Mums visiem ir daudz, ko darīt vietā, kur esam.

*Ināra Dimante
Bauskas draudzē*

■ Pirmais bērnu draudzes dievkalpojums!

Šī gada 1. jūnijā Liepājā notika seminārs par *Messy Church* projektu jeb aktīviem dievkalpojumiem ģimenēm ar bērniem. Kopš tā brīža sākas plānošana un gatavošanās regulāriem dievkalpojumiem līdz ar rudens sezonu.

Saulainajā 1. septembra dienā mūsu baznīcā darbojās gan jaunieši, gan vidējās, gan vecākās paaudzes cilvēki, lai svētku dievkalpojums noritētu veiksmīgi.

Noskaņojums bija pacilājošs – kā īstos svētkos! Bija dziesmas, pat bērnu orķestris,



video, daudzveidīgas darbnīcas. Un, protams, mielasts. Apmeklētāju bija negaidīti daudz – ieradās 28 ģimenes un 60 bērni vecumā no 1,5 līdz 18 gadiem.

Mājup ejot, katrs bērns saņēma mazu kārumu, bet mēs – ļoti, ļoti daudz pateicības vārdus. Vientuļā māte, kura audzina 7 bērnus, pateicās par šo iespēju, jo „tādiem kā viņiem, nav daudz tādu vietu, kur var doties visi kopā. Nerunājot par

dievkalpojumu baznīcā”. Bērnu nama skolotāja, kas atveda astoņus savus audzēkņus, pateicās par to, ka mēs „pieņemam šos bērnus, no kuriem visi jau ir atteikušies, uzskatot viņus par bezcerīgiem”. Māmiņa ar pieciem puikām, kas mūsu baznīcas organizētos pasākumos ģimenēm ar bērniem apmeklēja jau piecus gadus, teica, ka, „ja nebūtu mūsu pasākumu, viņi nekad neuzdrošinātos doties uz baznīcu. Zēni jau gaida nākošo reizi”.

Māmiņa no daudzdzīvokļu mājas pretī baznīcai stāstīja, ka šorīt puika skatījies pa logu un sacījis: „Tur baznīcā kaut kas notiek bērniem! Mammu, mums jāiet! Bija jāatliek visi citi darbi un jānāk.” Prom ejot nākošā pasākuma diena un datums tika atzīmēti kalendārā, lai neaizmirstu un nenokavētu. 5. oktobra pasākuma motto – „Mīli savu tuvāko”.

Dagnija Roderte

■ Arī Mozum un Jāzepam vajadzīga žēlastība

15. septembrī Jelgavas cietumā kristību laikā viens no jaunajiem brāļiem vārdā Zigismunds izsauca: „Es jūtos kā no jauna piedzimis!” Šim brālim vēl 10 gadi jāpavada cietuma kamerā, bet tikko viņš pirmo reizi izdzirdēja aicinājumu nostāties uz Dieva ceļa, viņš nešaubīdamies tam piekrita.

Ejot pa cietuma gaiteni, uz kādas kameras durvīm izlasīju vārdus Mozus un Jāzeps. Palūdzu cietuma uzraugu, lai atver šīs kameras durvis. Kamerā ieraudzīju divus dvīņu brāļus Jāzepu un Mozu. Liekas, ka viņu mātei bija lieli plāni, dodot vārdus saviem dēliem, bet... viņi uzauga bērnu namā.



Ieslodzītie ir ar dažādiem dzīves stāstiem, bet visus vieno kopēja cerība uz labāku dzīvi. Arī pārējie Romāns, Edgars, Gatis, Jānis, Vladislavs, Raivo, Ivars, Gunārs un Māris ir pagriezušies uz gaismas pusi. Ceļš vēl ir tāls, bet kristību dienā brāļi un māsas no kora „Adventus” sajuta patiesu Dieva garu, kurš vienoja sirdis pateicībā tam Kungam.

Skanēja dziesmas, un divpadsmit jaunie brāļi devās kristību ūdenī. Kristībās piedalījās arī divi jau agrāk kristītie brāļi Vairis un Aivis, kuri bija sagatavojuši kristību baseinu.

Kamerās atrodas vēl 18 iepriekšējos gados kristītie brāļi, kaut arī viņi nevarēja piedalīties kristību dievkalpojumā, bet garā viņi bija kopā ar mums kristību laikā. Kopā tagad Jelgavas cietumā ir 30 draudzes locekļi. Liekas, ka šī diena bija visskaistākā vasaras diena cietumā. Māsas un brāļi pasniedza ziedus un novēlēja jaunajiem brāļiem turpināt iesākto ceļu šeit, cietumā, un arī brīvībā.

Brīvprātīgais cietuma kapelāns – palīgmācītājs Rihards Krieviņš

Anna Jaunzeme
Alūksnē



„BAGĀŽA” ALŪKSNĒ

Jau ilgāku laiku no Alūksnes draudzes nav bijis ne „raksta galiņa” žurnālam. Pa šo laiku mums draudzē ir bijuši visādi notikumi. Tiešam visādi! Bija grūti, ka necēlās roka, lai rakstītu...

Vispirms jau ļaunā slimība savāžoja mūsu mīlo iepriekšējo mācītāju. Brīžiem likās, ka cīņa ir bezcerīga, taču uzticēšanās Dievam un lūgšanas, lūgšanas darīja savu. Viņš ir atpakaļ savā ģimenē. Slava Dievam! Slimība ir atvairīta, vēl jāatpūšas pēc visa pārdzīvotā.

Vienlaicīgi tieši tad, kad Almants bija ārstēties, draudzes mājā tika konstatēta lielā mērogā sēne – Serpula lacrymans, kura „saēd” koka konstrukcijas. Šo sēni neizdevās apturēt un iznīcināt. Dievkalpojumi joprojām notika šajās telpās. Bija tā, ka iepriekšējā dienā tika uzkopotas telpas, tomēr pirms pašiem dievkalpojumiem regulāri nācās slaucīt no krēsliem, galdiem u.c. virsmām biezu branta brūno sporu „putekļu” kārtu, kuras kā vieglas pūciņas lidoja pa gaisu. Draudzes locekļos bija gan izmisums, gan dažiem panika, un tāpēc apmeklētāju skaits sapulcēs saruka, kad kāds baidījās no veselības problēmām. Mēs, mazais draudzes pulciņš, saspiedāmies vēl ciešāk kopā un izturējām. Te būtu īsti vietā pieminēt Lūkas evaņģēlijā 22:31: „Sīmani, Sīmani, redzi – sātans gribējis jūs sijāt kā kviešus!”

Jā, grūti gāja. Slava Dievam! Izturējām! Viss ir „aiz muguras”. Nu jau pusgadu draudzes dievkalpojumi notiek Baptistu Alūksnes dievnāmā, Dārza ielā 2. Viņi ļoti laipni mūs uzņēma pie sevis. Te ir mājīgi un jauki. Tagad, tāpat kā senāk, draudzes dievkalpojumos skan jauniešu dziedātās dziesmas.

Un tā 17. augustā notika jauniešu dievkalpojums. Bija ieradusies arī jauniešu draugi no tuvām un tālākām vietām.

Dievkalpojumu ar lūgšanu iesāka Līga Salaka. Jauniešu ansamblis dziedāja dziesmas „Savās rokās mani nes” un „Katru manu sirdspukstu”.

Valdis Zelčs pastāstīja līdzību par jau-

nekli, kurš vēlējies sev mūžīgo dzīvību. Viņam ieteikts darīt labu cilvēkiem. Jauneklis noskumis. Viņš, lūk, varētu veselu pili uzcelt, bet kādam cilvēkam palīdzēt – to gan nē.

Ļoti izteiksmīgi un pārliecinoši Līga Salaka un Sintija Stalde izspēlēja skeču, kura tēma bija „bagāža”, kuru mēs sev visur nēsājam līdzī, un rezultātā tā pieaug arvien smagāka. Bagāža veidojas no nastām, neizpratnes un aizvainojuma, ko visas dzīves laikā mums nodara gan draugi, klasesbiedri, gan pat vecāki. Ja savu bagāžu nododam citiem, tā agri vai vēl atgriezīsies pie mums atpakaļ un būs kļuvusi vēl smagāka. Taču ja visu savu bagāžu at-

jau vecs un „nolaidies no saviem augstumiem” gana sava sievastēva aitas. Un tieši tad Dievs viņu uzrunā un dod lielu uzdevumu. 2.Mozus 3:7.-11. Mozus, to dzirdot, ir nedrošs, vai viņš to spēs paveikt. Dievs apsola: „Es taču būšu ar tevi!”

Diāna mums visiem iesaka padomāt, kā Dievs ir mūsu dzīvē iejaucies šī gada laikā. Viņš saka: „Gaidiet, uzticieties un ļaujiet Man paņemt jūsu dzīves bagāžu!”

Pēc svētrunas seko dziesma angļu valodā, ko izpilda Anete Liepiņa un Edija Diedrika. Dievkalpojumu noslēdz kopīgi dziedātā dziesma „Nāc Tēva mājās”.



dodam Jēzum, mums paliek pavisam viegli. Jēzus saka: „Nāciet pie manis visi, kas esat grūtsirdīgi.”

Diāna Zelča svētrunā pieskārās Mozus dzīvei dažādos periodos – gan niedru šķirstiņā, gan kad viņš kļuva ēģiptiešu galma princis, gan arī tad, kad Mozus

Pēc dievkalpojuma noslēguma jaunieši uzēd sarūpētas sviestmaizes, kam seko pastaiga pa Alūksnes skaistākajām vietām. Izskatās, ka mūsu draudzei kāds grūts posms ir aiz muguras. Izturējām! Savu „bagāžu” atdevām Jēzum. Lai slavēts visvarenais Dievs!



Septiņi gadi mācītāja un LIMBAŽU DRAUDZES DZĪVĒ

No 2006. gada oktobra līdz 2013. gada septembrim Limbažu draudzes mācītājs bija Guntis Bukalders. Tagad viņš kalpo Smiltenes un Strenču draudzē. Atvadoties uzdevu dažus jautājumus mācītājam par Limbažos pavadīto laiku.

Septiņus gadus tu biji mācītājs Limbažu draudzē. Kas pa šo laiku mainījies tavā un draudzes dzīvē?

Šie septiņi gadi pagāja kā viens acu mirklis, kā Jēkabam Bībelē. Sākums kalpošanas darbam bija negaidīts. Kādu dienu saņēmu bīskapa Viestura Reķa zvanu, ka ar šīs nedēļas nogali man būs jāsāk kalpot Limbažu draudzē. Pa ceļam uz dievkalpojumu mācītājs Vilnis Latgalis man pajautāja: “Vai esi ordinēts?” Teicu, ka nē. “Labi,” teica mācītājs Latgalis, “mēs iesvētīsim tevi par Sv. Vakarēdiena diakonu, lai vari sākt kalpot draudzē.” Mans pirmais dievkalpojums bija Sv. Vakarēdiena dievkalpojums, tas varbūt ir vēl viens no iemesliem, kāpēc Vakarēdiena dievkalpojumi man kļuva īpaši.



Pirmais kalpošanas gads bija nedrošs. Pirms manis draudzē bija kalpojuši mācītāji ar pieredzi šai darbā, bet es biju iesācējs. Tā sanāca, ka man šis amats bija jāapgūst zināmā mērā pašmācībā, bez citu mācītāju tiešas uzraudzības. Protams, kolēģi nekad neatteica padomu, kad to lūdzu. Pirmie sprediķi, pirmie draudzes locekļu apmeklējumi mājās, draudzes padomes sanāksmes, pēc kāda gada pirmie bērnu pasākumi, pirmais evaņģelizācijas seminārs, tad pirmais laulību dievkalpojums. Esmu pateicīgs Dievam, ka viss noritēja pakāpeniski, nebija tāda sajūta, ka iemet tevi kā kucēnu upē un tad nu ķepurojies kā māki. Bija iespēja aprast un sagatavoties. Kas mainījies draudzes dzīvē? Man šķiet, ka draudze ir augusi Dieva Vārda atziņā un pazemībā. Īpaši priecē tas, ka šo gadu gaitā cilvēki ir uzdevuši jautājumus, kas atklāj, ka

viņi nopietni pārdomā Bībelē lasīto un sprediķos dzirdēto. Tas varbūt nav kaut kas tāds, kas ārēji redzams, bet tas norāda uz pārmaiņām sirds dziļumos, un tas priecē. Protams, atskatoties uz šiem septiņiem gadiem, nevar nepamanīt arī to, kā draudzes locekļu bērni izauguši par jauniešiem, devušies studēt, bet interese par Dieva Vārdu ir saglabājusies. Tas ir brīnišķīgi. Tas liecina par patiesām kristīgām vērtībām un labām attiecībām mājās.

Vai ir kāds notikums/piedzīvojums, kas tev paliks atmiņā?

Ir, pat vairāki. Kā jau iesākumā pieminēju, tie ir gan Sv. Vakarēdiena dievkalpojumi, gan arī Lieldienu dievkalpojumi. Lai arī draudze nav skaitliski liela, cik svinīgi un majestātiski skanēja Lieldienu dievkalpojuma dziesmas! Tāpat atmiņā paliks brīnišķīgie dievkalpojumu zāles noformējumi Lieldienās un Ziemassvētkos. Noteikti gribētu pieminēt arī brīvdabas dievkalpojumus kopā ar kaimiņu draudzēm un Rudītes Losānes dzejas dievkalpojumu. Ļoti savdabīgi un interesanti priekš manis bija bērnu svētbrižu romu tautības cilvēkiem, kas ļoti atšķīrās no latviešu bērnu pasākumiem. Tāpat jaukā atmiņā paliks Ziemassvētku pasākumi sociālās aprūpes centros. Ļoti daudz skaista piedzīvots šajos septiņos gados. Un kā skaists noslēgums tam bija atvadīšanās dievkalpojums Limbažu draudzē. Daudzie ziedi, apsveikumi un draudzes locekļu izveidotais atmiņu albums – tas bija patiesi pārsteigums un sirds siltuma atklāsme! Tas aizkustināja līdz asarām.

Ko tu novēli draudzei un lasītājiem?

Turpināt pieaugt Kristū, Viņa mīlestībā un pazemībā. Turpināt visu to labo, ko draudze jau dara – apmeklēt vecākos draudzes locekļus mājās, palīdzēt tiem, kam ir mazāk, iedrošināt tos, kas tikai sāk ticības ceļu, būt par uzskatāmu piemēru citiem, ko Kristus mīlestība un žēlastība var mainīt cilvēka dzīvē! Cik tas katram iespējams, liecināt par Dieva mīlestību citiem. Un jauniešiem – veltīt savu sirds degsmi un jaunības enerģiju Dieva lietās! Tas ir vislabākais laiks, ko uzticēt Dievam. Pēc Kristus apsolījuma tas nepaliks bez atlīdzības ne šinī dzīvē, ne nākamā. Lai Dievs jūs visus svētī sadraudzībā un kalpošanā!



Ansis Roderts
Ventspils draudzes mācītis

ZEMES SĀLS

Kāda ir kristiešu dzīves jēga? Dzīvot? Strādāt? Liecināt? Kristus saka, ka mēs esam zemes sāls. Ko tas nozīmē? „Adventes Vēstu” redkolēģijā spriedām, ka šim jautājumam būtu jāpievērš lielāka uzmanība. Ansis Roderts apņēmas uzrakstīt. Tā tapa intervija, aptauja un šis raksts.

Ko nozīmē būt zemes sālim?



Maina Roderte:

Sāls ir viela, kas konservē, pasargā no sabojāšanās, piešķir ēdienam garšu. Sāls ir vajadzīgs nedaudz. Mūsu vēstij un darbībai ir jāuztur pareizā dievatziņa, pareizā dievkalpošana, vienmēr jāparāda, kas ir taisnība, kas ir netaisnība, kas ir grēks. Ja sabiedrību tas spēj ietekmēt, tad tā tiks pasargāta no sapūšanas. Daudzi neapzinās, ka pasaulei būtībā par visām svētībām jāpateicas ticīgo klātbūtnei – caur viņiem tā tiek svētīta. Kā pierādījums – kristīgās valstis joprojām ir galvenās palīdzības sniedzējas krīzē nonākušajiem. No tā varam redzēt, ka svētība līdz tūkstošajam augumam iet līdzī.

Sāls sabiedrībā iejaucas caur sadzīvi, caur vēstnešiem. Ir ieteikts veidot mazas draudzes, lai ir iespējams iejaukties. Ticīgajiem draud divas galējības: norobežošanās vai kļūt līdzīgiem. Bābeles gūsts jūdus izārstēja no elkdievības, bet viņi uzcēla šķirošu sienu. Un tā pazaudēja savu īsto misiju būt

par gaismu un sagatavot pasauli Mesijas nākšanai. Tajā vietā par galveno liekot nacionālo neatkarību un pasaules varu. Mūsdienās aktuālāka par norobežošanos ir kļūt līdzīgiem, un aizejam pat tik tālu – lai atgrieztu dzērājus, ejam uz krogu un iedzeram kopā, lai uzsāktu sarunu...

Grūtākais jautājums ir: kā tuvojies cilvēkam? Vai vajadzētu uzreiz sevi pieteikt kā kristieti, kā adventistu? Labākais variants ir, ja ar saviem darbiem un uzvedību varam tos ieinteresēt.

Mums ir kaimiņš, kuram interesē notiekošais un kāpēc ir tā, kā ir. Labprāt vēlas par šiem jautājumiem aprunāties. Tad ir iespēja arī pastāstīt, ko Bībele atklāj par šodienas notikumiem. Viņam ir arī praktiskas vajadzības. Un ja mūsu dzīvē viņš ierauga pasaules mantkārības un savtības vietā izpalīdzību un pašaieliedzību, tas piedod sāli mūsu vārdiem.

Ja draudzē skan tieši gala laikam domātā vēsts, kas sevī ietver gan taisnošanu ticībā, gan žēlastības pārveidojošo spēku, tad draudze aug. Bet joprojām aktuāls ir jautājums, vai es esmu zemes sāls?

Dievs ir gaismas, kas nodrošina dzīvību. Tā kā šinī pasaulē ir

ļautums, tad dzīvības uzturēšanai ir vajadzīgs arī sāls, kas traucē iet ļaunumam plašumā, lai pasaule pilnībā nenoraidītu gaismu un neaizietu bojā.



Konstantīns Reznikovs:

Sālim ir trīs galvenās īpašības: konservējošā, garšas papildinošā un slāpju izraisošā. Konservējošā – ja mēs nesam sevī Kristus pārveidojošo patiesību, mēs ietekmējam un pasargājam sabiedrību. Garšas papildinošā – kāda ir manas dzīves jēga un mērķis? Slāpju izraisošā – ar kristietiem satiekoties, cilvēkiem sāk slāpt pēc patiesības, kura ir atrodama Jēzū! Kā mēs tādi varam būt ar visām šīm trim īpašībām? Uz to atbild Marks: „Turiet sāli sevī un turiet mieru savā starpā.” (9:5)



Daumants Kleimanis:

Zemes sālim vērtība ir tikai tad, ja ir kopā ar ēdienu, citādi tam nav vērtības. Jēga ir mijiedarbībā. Mums jā rūpējas, lai ar kalpošanu un evaņģelizācijas aktivitātēm nebūtu izolēti. Piem., studentu Alfu varam veidot draudzes telpās, bet es izvēlos rīkot augstskolā, viņu pašu vidū. Sāls ir domāta konservēšanai. Mēs dzīvojam samaitātas paudzes vidū, mums ir jā uzlabo sabiedrības vide. Alfa, mazās grupas, ADRAS kalpošana, CM klubi. Tā mēs ļaudīm rādām labo piemēru sabiedrības varbūt ne tai labākai daļai.

Jo vairāk es evaņģēlijam lieku savus piemaisījumus, jo mazāk derīgs esmu.

Ja pildām savas sāls funkcijas, ļaudīm ir iespēja kļūt par garšīgu ēdienu.

Bībelē mēs varam atrast daudzus piemērus par publiskām amatpersonām, lai tādā veidā kļūtu par zemes sāli. Ja lasām Praviešu Garu, tad tur ir uzsvērts, ka dažādās sabiedrības sfērās mums ir jābūt un tās jāpārstāv, lai pasaules ļaudis varētu redzēt piemēru.

Veidojot diskotēkas vai piedaloties tajās, es domāju, ka kļūtu nederīga sāls, jo šādai aktivitātei neredzu jēgu. Bet, ja mani draugs uz sarunu ir uzaicinājis bārā, es viņu neatraidītu.



Vieturs Reķis:

Kalna svētrunā sāls ir līdzība. Tajos laikos sāli izmantoja algu izmaksām, sāls bija konservants, sāls bija vērtīga lieta. Man jābūt derīgam kaut kam – derīgam sabiedrībai, jāpārāda cilvēkiem perspektīva.

Sāli lietojot, rodas slāpes. Ja cilvēki nonāk kontaktā ar mani, vai viņi slāpst pēc augstākām vērtībām? Kristus laikā sāls bija ar piemaisījumiem. Man ir svarīgi, cik tīri es dzīvoju ar evaņģēliju, jo vairāk es lieku savus piemaisījumus, jo mazāk derīgs esmu. Mans mērķis ir vest cilvēkus pie Kristus. Sālim nav jābūt sensacionālam, tas izpaužas vienkārši un praktiski.

Man cilvēki ir pateikuši, ka biju īstajā vietā laikā un veidā, kas pagrieza ceļu pretī Dievam. Tur visam ir jēga.

Īss aptaujas izvērtējums

Izvērtējot 78 atbildes, kuru sniedzēji vairāk nekā 90% bija adventisti, secinu, ka jautājumu par sāli mēs uztveram atšķirīgi.

Jautājums: Kas ir zemes sāls? Vairāk nekā puse ir atzīmējuši kristīgo raksturu. Daži atzīmēja ka cilvēks/kristietis. Atlikušie trešdaļu uz pusēm dala tie, kas par sāli uzskata vai nu Dieva Vārda patiesību, vai Evaņģēliju.

Jautājumā: „Kas ir sāls sāļums?” 60% atzīmēja Kristus paraugam atbilstošu raksturu. 20% atzīmēja tīru Evaņģēliju, 15% nesagrozītu patiesību.

Savukārt „Kāds process raksturo zemes sāls darbību?” vairāk nekā 60% uzskata evaņģēlija vēsts nešanu pasaulei. Bet ka tā būtu klusa līdzdarbošanās vietējās kopienas procesos, uzskata tikai 16%. Gandrīz tikpat respondentu izvēlējušies patiesības pasludināšanu kā sāli raksturojošo darbību.

Sarežģītāki ir pēdējie jautājumi par to „Kādos pasākumos/sabiedriskajos procesos piedaloties mēs pildām zemes sāls funkcijas un kādos vairs nē?” Visi bija vienprātīgi, ka zemes sāls funkciju pildīšanai ir jāiet ārpus draudzes robežām un tās rīkotajiem pasākumiem. 55% ir pārliecināti, ka būtu kā sāls jebkurā pasākumā, kas nav pretrunā ar ticību. 22% uzskata, ka derīga sāls ir tikai tādos pasākumos, kuros var liecināt par Dievu. 13%, ka kristietis kā derīga sāls var būt jebkurā pasākumā, ja nejut sirdsapziņas pārmetumus.

Savukārt 45% ir atzīmējuši nonākšanu pretrunā ar savu sirdsapziņu un ticību kā kritēriju, kad neesmu vairs derīga sāls. 30% pārliecināti, ka jebkurā sabiedriskajā pasākumā mēs varam vienmēr un visu laiku būt zemes sāls. Vēl 18% atzīmējuši, ka, ja pasākumā notiek lietas, kas Dievam nepatīk, tad tajā kristietim nav iespējams būt zemes sālim.

„Jūs esat zemes sāls.” Vai esam?

Mans pētījums sākās ar Mt. 5:13 konteksta izpēti. Kāds bija Kristus Kalna svētrunas nolūks un kā klausītāji to uztvēra? Izsakot svētību vārdus un aicinājumu būt par zemes sāli un pasaules gaismu, Kristus gribēja aizslaucīt „gružus, kas pārklāja patiesību, (bet) tiem šķita, ka Viņš aizslauka prom pašu patiesību. Tie savā starpā sačukstējās, ka Viņš neciena bauslību”. „Kalna svētrunā Viņš centās nojaukt visu, ko bija paveikusi nepareizā audzināšana, lai sniegtu klausītājiem pareizu izpratni par savu valstību un savu raksturu.” (Laikmetu ilgas). Tā nu nonācu pie pārdomām: varbūt arī 21 gs. kristiešu prātos ir kaut kas jānojauc, jāaizslauka kaut kādi gruži, lai mēs līdz galam saprastu Dieva valstības pamatlikumus?

Kalna runas ievads ir tik radikāls, ka apgriež visas ierastās vērtību sistēmas kājām gaisā: „Svētīgi garā nabagie!” Bet ļaudis bija gaidījuši: „Svētīgi garā bagātie, bauslības ievērotāji, patiesības zinātāji!” Tālāk rakstītais nav mazāk radikāls: „Jūs esat zemes sāls; bet, ja sāls nederīga, ar ko tad sālis? Tā neder vairs nekam, kā vien ārā izmetama un ļaudīm saminama.” Būtbū Kristus pateica: „Jūs esat sāls, bet neesat sāls. Jūs esat gaisma, bet neesat gaisma. Jūs ievērojat baušļus, bet neievērojat baušļus...”

Ko nozīmē būt zemes sālim? Izrādās, ka šis jautājums ir grūtāks nekā sākumā likās. Apjautājos tuvinieku, draugu, draudzes locekļu, kolēģu un vienkārši paziņu vidū, ko viņi par

to domā. Saņēmu atbildes: sāls asociējas ar patiesību, vēsti, tās pasludināšanu, liecināšanu, pasākumu organizēšanu dažādām ļaužu grupām – gaismas nešanu ļaudīm. Ir jau tā, ka mēs garīgās vērtības nevaram izraut no savas dzīves, tāpēc visu iepriekšminēto varētu arī saistīt ar sāli. Tomēr manas pārdomas izraisīja jautājums, kāpēc Kristus Kalna svētrunā izmanto divas dažādas metaforas – sāli un gaismu, ja jau pēc būtības tas ir viens un tas pats?

Kāda ir atšķirība starp sāli un gaismu?

Gaisma ir redzama, taču sāli ēdienā nevar redzēt. Tas klusi un nemanāmi pārņem visu ēdienu un sajaucas ar to. Garīgā plāksnē šo atšķirību trāpīgi ir definējis pazīstamais teologs Džordžs Naitis: „Sāls un gaismas metaforas aino misijas darbu, bet divos atšķirīgos veidos. Sāls darbojas klusi, izdzīvojot kopienā Dieva mīlestību, bet gaisma ir redzams spēks, kas atklāti nes evaņģēliju.”

Tātad būt sālim nozīmē klusi izdzīvot kopienā Dieva mīlestību. Ja vēlamies saprast patiesību par sāli, mums jāsaprot: kas ir kopiena, ko nozīmē dzīvot kopienā un ko nozīmē izdzīvot Dieva mīlestību kopienā?

Ilustrācijai vēlos piedāvāt dažus gadījumus no savas dzīves. 80.-to gadu beigās, kad biju tipisks pusaudzis, pārcēlos uz dzīvi Spārē starp Talsu un Ventpils rajonu. Tur es nomācījos arī divus pēdējos gadus pamatskolā. Tā kā dzīvoju pie vecvecākiem, man bija visai patstāvīga dzīve, bet bez šodienas modernajām izklaidēm – datora un telefona. Ap mani sapulcējās skolas biedri, kuri neiederējās „elites” sabiedrībā, kā arī nebija skolā tie priekšzīmīgākie un mācībās veiksmīgākie. Es nejutu, ka būtu darījis ko īpašu – es vienkārši pavadīju kopā brīvo laiku, palīdzēju mācībās un ikdienas darbos, kuras bija uzlikuši vecāki, lai nopelnītu brīvo laiku. Es darīju, ko dabīgi vēlējos – kļuva par daļu no viņu dzīves un tā piepildīja arī savējo. Pēc Spāres pamatskolas beigšanas devos uz Rīgu pie tēva darba gaitās. Vēlāk, apciemojot savus vecvecākus un arī ciema draugus, sastapos ar skolasbiedru vecākiem. Izrādās, ka ļaudis izplatījušās valodas – kad Ansis bija, tad visi puikas turējās rāmjos, bija nodarbināti, ar labām interesēm. Drīz pēc tam daudzi nodevās izlaidīgam dzīvesveidam un stipri degradējās... Varbūt toreiz es neapzināti biju „zemes sāls”?

Pēc daudziem gadiem, kad jau biju precējies, pārcēlos uz dzīvi Dundagas novada „Mežlīdumos” – meža vidū, kur nevar redzēt ne kādu māju, ne īsti dzirdēt kādu kaimiņu. Galvenais mērķis bija izdzīvot un atklāt pasaulei „pareizo” dzīves stilu. Sākumā tas izdevās visai veiksmīgi. Es par sevi izplatīju interesanta savādnieka slavu, un ļaudis brauca uz meža vidu, lai uz mani paskatītos. Tā tas ilga vairākus gadus. 2005. gadā rīkoju savā saimniecībā Veselības EXPO un uzaicināju arī vietējos ļaudis atnākt paskatīties. Tajā rītā dzirdu, ka pa ceļu brauc traktors. Eju pretī paskatīties, kas tur brauc. Tie bija ciema ne tie priekšzīmīgākie ļaudis. Ieraugot mani, viņi apgrīēja traktoru un aizbēga. Vēlāk dzirdēju ciemā runājam, ka es esmu cilvēkus prom raidījis, kad pie manis tie astoņi dziednieki bija sabraukuši (reklāmas afišā rakstīju, ka pie manis varēs iepazīties ar astoņiem dabas ārstiem). Protams, ka ļaudis bija mani pārpratuši. Es nebiju viņu dzīves daļa, viņi mani nepazina, viņiem es biju savādnieks, kas iedvesa bailes. Arvien biežāk sāku domāt par to, ka ar manu „sāli” kaut kas nav kārtībā. Ja sāls ir zaudējis savu sāļumu, tad tā ir ārā izmetama un ļaudīm saminama...

„Kungs, bez Tevis es nenieka nespēju darīt... Esmu ārā izmetams,” bija mana lūgšana. Es nevaru paskaidrot, kas un kā

notika tālāk. Biju nodevis sevi kā nederīgo sāli Dieva rokās, lūdzu un gaidīju, kas notiks tālāk.

Vispirms saņēmu uzaicinājumu darīt kaut ko ar vietējiem pusaudžiem, kuriem pietrūkst brīvā laika aktivitāšu. Manā prātā uzceltie mūri sāka brukt, un sākās „gružu slaucīšana”. Nodibināju starpkonfesionālu lūgšanu grupu (šajā pusē esam vienīgie adventisti) ar mērķi lūgt par projektu pusaudžiem. Kopš 2011. gada Dundagā darbojas Ceļa Meklētāju klubs. Taču tas nav viss. Jau otro gadu vairs nedzīvojam mežā, bet Kolkas ciema centrā. Kā ģimene aktīvi darbojamies visos iespējamajos viņu organizētajos pasākumos (kas vēlas, var sekot tiem līdz Kolkas pamatskolas lapā *draugiem.lv*) – un esam nonākuši pie secinājuma, ka organizatoru mērķi ir atbalstāmi, ka varam daudz ko tajos ienest, ka ar savu atbalstu kļūstam par kopienas daļu. Skolas noslēgumā pēc mūsu iniciatīvas tika atrasti sponsori, lai Kolkas bērniem būtu piepūšamās atrakcijas bez maksas. Tāpat atbalstu ieguva arī rotaļlaukuma projekts, kurā mūsu loma patiešām ir pilnīgi neredzama – projektu iesniedza un atbalstu saņēma kāda biedrība, ar ko mums nav nekāda sakara, bet bijām ierosinātāji un aktīvi palīdzējām projekta tapšanā. Sāls ēdienā nav redzama, bet ēdiens labi garšo! Lai gan runā, ka kolcenieki esot vēsi, „skarbu vēju appūsti” un atturīgi, ar ko viņi mums arī draudēja, kad pārcēlāmies uz Kolku, mēs šajā kopienā jūtamies kā savējie. Varbūt arī tas ir sāls radīts „fenomens”?

Iespējams, ka daudzi adventisti manu iesaistīšanos pašvaldības politikā uzskata par „atkrišanu”. Taču tieši šajā darbā es redzu savu kā sāls funkciju visvairāk. Novada vadītājs vairākkārt publiski ir aizstāvējis pazīstamu sakāmvārdu: „Politikā nav draugu, politikā ir tikai intereses.” Un tas precīzi raksturo pasaules cilvēku raksturu un domāšanu. Bet man ir iespēja parādīt citas valstības principus – kopīgi meklēt labāko iespējamo risinājumu, esot atklātam un pretimnākošam visiem. Esmu zemes sāls, ja mana politika ir godīga. Un cilvēki to novērtē.

Kā ikdienā tiek izmantots sāls?

Vai tas atrodas burciņā, kurā iekšā tiek lieta zupa? Vai varbūt tomēr sāli pieber zupai? Protams, ka vieglāk ir būt „sālim burciņā” – sarīkot Bībeles semināru, uzaicināt cilvēkus: ja atnāca, tad labi, ja neatnāca, tad paši vainīgi, ka noraidīja iespēju dzirdēt patiesību. (Nepārprotiet mani – es neuzskatu, ka šādus pasākumus organizēt ir slikti! Taču tie atbilst gaismas nevis sāls darbībai.) Bet „sāls jāsamaisa ar uzglabājamo vielu; lai tā saglabātos, sālim tajā jāiespiežas un tā jāpārņem. Tieši tāpat savstarpējā saskarsmē cilvēkus sasniedz evaņģēlija glābjošais spēks”.

Sāls ir Kalna svētrunā atklātais dzīves stils, kuru mēs izdzīvojam savā kopienā, kļūstot par daļu no tās. Ne tikai mūsu vēstij jāpārsoļo pasauli, bet mūsu kopienu teritorijām ir jāpārklāj šo zemeslodi. Katram sev ir jāuzdod jautājums, kas ir mana kopiena, vai es esmu kļuvis par daļu no tās, tādā veidā izpildot sāls funkciju? Ja vienīgā kopiena, ar kuru varam sevi identificēt, ir draudze, tad neesam sāls.

„Mums jātuvojās cilvēkiem, līdz mūsu nesavtīgā interese sasilda viņu sirdis. Patiesi ticīgie izstaro dzīvinošu enerģiju, kas pārņem dvēseles, kuru labā viņi darbojas, un piešķir tām jaunu iekšējo spēku.” *Domas no Svētību kalna.*



Dzīve starp Venstpils brīvostu un TALSU DRAUDZI

Bībeles laikos Vecajā derībā bijuši ticīgi cilvēki, kuri dažādās valstīs un pat dažādu reliģiju vidē bijuši augstos amatos un spējuši apvienot savu ticības pārliecību ar ieņemamo amatu. Ir citi laiki un apstākļi, taču arī mūsu vidū ir cilvēki, kuri veiksmīgi apvieno darbu biznesa un politikas vidē ar savu kristīgo pārliecību. Viens no tiem ir Igors Udodovs no Talsu draudzes.

Iepazīstini ar sevi, kāds ir Tavs ikdienas darbs?

Mans ikdienas darbs norit Ventspils brīvostas pārvaldē, kur esmu mārketinga un attīstības nodaļas vadītājs, tā ka ikdienā vairāk uzturos Ventspilī. Vēl esmu arī Ventspils Augsto tehnoloģiju parka valdes loceklis un aktīvi darbojos Kurzemes Biznesa inkubatorā.

Kā Tu iepazīnies ar Dievu un kādi ir Tavi pienākumi draudzē?

Iesākums bija pavisam vienkāršs – caur sludinājumu avīzē. Es tad biju bērns,

mācījies apmēram 3. klasē. Latvijā bija sākusies atmoda, vecāki ieraudzīja avīzē sludinājumu, ka bērni var apmeklēt sabatskolu, un izdomāja mani aizvest. Tā es no šī vecuma regulāri gāju līdz uz draudzi mammai un omei, kuras tajā laikā arī bija kristījušās un pievienojušās draudzei. Tas notika pirms vairāk kā divdesmit gadiem astoņdesmito gadu beigās un deviņdesmito sākumā.

Dažādi ir gājis šajā laikā. Neesmu audzis pilnā adventistu ģimenē, jo tēvs draudzei nepievienojās, bet palika pie saviem uzskatiem. Pēc skolas beigšanas

sāku studēt un retāk apmeklēju draudzi. Gadu mācījos ārzemēs, kur vispār nesana apmeklēt draudzi, taču iekšējā apziņa par kristietību no bērnības bija palikusi, tāpēc, atgriežoties Latvijā, atkal atsāku nākt uz dievkalpojumiem, tomēr tā bija vairāk kā tāda “svētdienas kristietība”.

Sāku strādāt Latvijā un nolēmu, ka esmu gana izaudzis, lai kristītos. Tas notika 2000. gada 4. ugustā. Tajā laikā man bija pārliecība par to, ka Dievs ir, atzinu kristietību, taču nopietnāks pagrieziens bija brīdis, kad man pajautāja, vai nevēlētos

vadīt sabatskolu. Pirmā reakcija uz šo piedāvājumu bija noliedzoša. Tajā pašā laikā arī augstskolā man tika piedāvāts lasīt lekcijas studentiem. Darba pieredzē lielākas vai mazākas publikas priekšā bija jāuzstājas diezgan bieži, arī vairāku simtu auditorijas priekšā, un piedāvājums par sabatskolas vadīšanu bija kā izaicinājums – “vai tad es to nevaru?!”. Rezultātā es piekritu, taču tas nenotika bez šķēršļiem.

Pirmās pāris reizes man nebija iespējams novadīt sabatskolu – vai nu biju nopietni saslimis, vai radās kādi citi traucēkļi. Sabatskolas vadītājs jau gribēja mani svītrot no skolotāju saraksta, bet trešajā reizē es saņemtos, un esmu pateicīgs, ka vadītājs uzticējās un deva šo vēl vienu iespēju. Kopš tā laika vēl arvien esmu sabatskolas skolotājs draudzē. Sabatskolas vadīšana bija nopietnāks pagrieziena punkts manā garīgajā izaugsme, jo gatavošanās sabatskolai lika vairāk un dziļāk pētīt, pārdomāt lietas, kas deva stingrāku garīgu pamatu un kristīgo pārliecību. Šis piedzīvojums vēlreiz parāda, ka cilvēkiem ir jādod vairākas iespējas, jo var gadīties, ka tas ir nopietns garīgs pagrieziens dzīvē.

Kad ir tāda vajadzība, draudzē esmu runājis arī svētrunas gan savā draudzē Talsos, gan Ventspilī, Kandavā, Rojā, Laucienes pansionātā. Draudzē esmu kalpojis kā draudzes vecākā palīgs, tagad esmu sekretārs, kā arī vairāk “specializējos” uz sabatskolas vadīšanu.

Ventspils brīvosta ir nozīmīgs uzņēmums Latvijā. Domāju, ka maz būs cilvēku, kas nebūtu dzirdējuši par šo uzņēmumu un Ventspili. Tavs darbs nozīmē arī ārzemju vizītes, komandējumus uz dažādām valstīm kopā ar vadošiem uzņēmējiem, politiķiem, arī Latvijas valsts prezidentu un ministru prezidentu. Dievs Tevi ir vadījis atrasties un darboties vidē, kur daudzi cilvēki sapņo nokļūt. Bībelē aprakstīts un arī mūsdienās gadās, ka, nokļūstot saucamajā augstāko apriņu vidē, cilvēki dažādu iemeslu dēļ “aizmirst” savu ticību Dievam. Kas Tev palīdz palikt pie savas kristīgās pārliecības un nezaudēt savu garīgumu, esot pietiekoši sekulārā, pat izaicinošā biznesa vidē?

Jā, ir iznācis būt vizītēs kopā ar valsts prezidentu, ministru prezidentu, politiķiem, un esmu redzējis, ka ir daudzas lietas, ko es no viņiem varu mācīties, arī ja viņi nav adventisti, pat ne kristieši. Tomēr šajās vizītēs ir kristieši, kuri arī

nesmēķē, nelieto alkoholu. Tu redzi, ka tev nav jāpārkāpj Bībeles principi, jāatsakās no savas pārliecības, lai būtu šajā vidē, redzi, ka ir iespējams palikt uzticīgam Dievam. Tomēr vizītes nāk un iet, bet stiprinājumu dod iknedēļas dievkalpojumi. Tas dod spēku ikdienas dzīvei, arī esot biznesa vidē. Bez tā, manuprāt, būtu grūti, pat neiespējami pastāvēt, cilvēks “izdeg” šajā vidē bez garīga stiprinājuma no Dieva.

Tu esi lauzis dažu adventistu stereotipu, ka Latvijā atrasties biznesa vidē un būt uzticīgam draudzes loceklim ir nesavienojamas lietas. Bībele saka, ka mēs esam zemes sāls. Tas nozīmē būt “par sāli” arī tur, kur Tu esi?

Bībelē lasām par Dieva tautas personām (piem., Danielu), kas dzīvoja elku pielūgsmes valstīs un bija tur augstos amatos, saglabājot savu uzticību Dievam. Tādā veidā bija iespējams pasludināt Dieva vēsti šajā valstī. Dievs mūs katru nolīcis savā vietā. Tur tu tiecies ar dažādiem cilvēkiem, runā ar viņiem, sekmejojot Dieva vārda izplatīšanos. Bieži ir iespēja izteikties presē. Ja intervija nav tikai par darba tēmu, tad ir iespēja liecināt arī par savu personīgo pārliecību, par ticību Dievam. Tad par to neuzzina tikai tuvākie kaimiņi, bet daudz plašāka auditorija, kas izlasa šo interviju. Cilvēki sāk aizdomāties, ka var darīt labas lietas biznesā, jo mans darbs ir saistīts ar Latvijas ekonomikas celšanu, un var ticēt Dievam.

Tu biji ievēlēts arī iepriekšējās draudžu savienības padomē, kas darbojās tieši ekonomiska sabrukuma un krīzes laikā. Ar ko atšķiras vadīšana biznesa vidē no draudzes vadīšanas, kas draudzes vadīšanā ir grūtāks, kādi izaicinājumi?

Es esmu mācījies biznesa vadību, kā tiek strukturēts business, kāda ir pakļautība, vadība – viss it kā zināms, bet attiecībā uz draudzi viss ir nesaīdzināmi sarežģītāk. Uzņēmumā viss ir skaidrs – es esmu vadītājs, es tev maksāju algu, tāpēc tev jādara tas, ko es gribu un kā es gribu. Draudzē nav tik vienkārši. Pirmkārt, draudzes Galva ir Kristus. Viņš ir devis pavēli sludināt evaņģēliju visā pasaulē. Šī pavēle ir dota katram draudzes loceklim nepastarpināti – kā un cik varu, tik daru. Tas padara grūtu draudzes vadības situāciju, jo motivēt nav iespējams finansiāli, viss notiek uz brīvprātības principa. Ja saīdžina uzņēmuma un draudzes finanšu iespējas, tad draudzē ir

daudzreiz mazākas iespējas maksāt labu atalgojumu, un blakus vienmēr ir piedāvājumi, kur var nopelnīt vairāk, un tāpat vairāk vai mazāk iesaistīties draudzes kalpošanā, tāpēc ir daudz sarežģītāk organizēt tikpat strukturētu un organizētu darbu kā biznesa uzņēmumā. Tas ir iemesls, kāpēc es ļoti cīnījos tos cilvēkus, kuri izvēlējušies būt par algotiem darbiniekiem draudzē un ziedo savu dzīvi, lai pildītu Kristus doto uzdevumu.

Tu daudz lasi, redzi mūsu draudzes vispasaules un arī Latvijas virzienus. Šobrīd izskanējis aktīvs aicinājums uz atmodu un reformu. Kas, pēc Tavām domām, draudzei ir vajadzīgs, lai notiktu šī atmoda un reforma, jo viens ir skaļi saucieni, bet pavisam kas cits ir reālā dzīvē?

Kristus ir teicis, ka mūs varēs pazīt pēc tā, ka mīlestība valdīs mūsu starpā. Tāpēc var darīt visu kaut ko “reformējoties”, bet, ja nebūs mīlestības mūsu starpā, tad mēs neesam patiesie Kristus sekotāji. Tas nozīmē, ka mums jāklūst atvērtākiem, iecietīgākiem pret saviem līdzcīvēkiem, pret apkārtējo sabiedrību, lai būtu redzams, ka mūsos tiešām ir kaut kas tāds, kā nav citur. Mums ar savu dzīvesveidu ir jāparāda citiem, ka mūsu dzīve ir saskaņota ar kaut ko īpašu, atšķirīgu. Mums ir jāspēj pieņemt nekristieti tādu, kāds viņš atnāk, un iesaistīt tā, lai viņš kļūtu par kristieti, apzinoties, ka viņš nebūs ideāls un ies visādi. Tas, manuprāt, arī ir draudzes galvenais uzdevums.

Braukājot pa pasauli, esmu bijis arī ekstrēmās vietās. Piemēram, šogad biju Afganistānā, kur notiek reāla karadarbība, ik pa brīdim kaut kas sprāgst dažādu iemeslu dēļ – citreiz tāpēc, ka ir gadījies ceļā kāds kristietis, citreiz – tāpēc ka vienkārši baltās rases cilvēks, un tad, kad tev blakus gadās kāds eiropietis un vēl piedevām luterānis, tu jau jūties daudz labāk, tev ir kopīgas lietas, par ko parunāt. Tad ir liels prieks, ka tu esi saticis vēl kādu kristieti, bet tu atbrauc uz Latviju un kādā brīdī pieķer sevi pie domas – vai es vēl aizvien par viņu priecājos, vai tomēr ne tik ļoti, jo viņš kaut kādu iemeslu dēļ neievēro kaut ko tā, kā es to uzskatu par pareizu?

Savā laikā man bija ieaudzināts, ka labāk nekontaktēties ar citas pārliecības kristiešiem, jo tas var negatīvi ietekmēt manu ticības pārliecību. Kad biju Indijā, bija kāds piedzīvojums, kas lika pārdomāt manu attieksmi pret citu konfesiju kristiešiem. Bijām izstaigājuši kādu vie-

tējo templi valsts vizītes tūrisma programmas ietvaros. Atgriežoties autobusā, sākās diskusija par reliģijām, tai skaitā par kristietību. Kādā brīdī pavecāka kundze man jautāja, kāda ir mana konfesionālā piederība. Kad tas bija noskaidrots, kundze, kura piederēja baptistu draudzei, priecīgi nosauca mani par brāli. Mana pirmā doma bija – “kas tu man par māsu!” Bet tad pieķēru sevi pārdomās, ka kaut kas ar manu attieksmi tomēr nav kārtībā. Kuram no mums bija Kristus sludinātā patiesā mīlestība – baptistu mātai vai man? Tas man lika saprast, ka, sabata ievērošana vai kas cits, ar ko atšķiramies no citu konfesiju kristiešiem, mūs nepadara labākus par viņiem. Arī citās konfesijās ir patiesi ticīgi cilvēki, kas savā dzīvē ievēro Bībeles principus, cik un kā viņiem tas ir atklāts, kā viņi tos saprot. Cilvēka dzīves augļi parāda viņa patieso ticību. Tāpēc domāju, ka mums jābūt iecietīgākiem pret citu konfesiju cilvēkiem, jāciena katrs cilvēks, lai kāda būtu viņa pārliecība, jo viņi ir tieši tādi paši kā mēs, kam ir savas kļūdas un nepilnības, neviens nav perfekts, bez grēka. Ja mēs par citu kristiešu klātbūtni priecājamies, nonākot ekstrēmā vidē, tad kāpēc par to nepriecāties, esot savā Latvijā, kur šobrīd ir salīdzinoši mierīga vide, nav karadarbības?

Kā Tu redzi mūsu draudzes, adventisma vēsti mūsdienu sabiedrībā?

Būt sabiedrībā nenozīmē nolikt malā mūsu draudzei doto vēsti un Bībeles patiesības izpratni. Atklāsmes grāmatā skaidri ir uzrakstīts, kādas ir pēdējo dienu draudzes svēto pazīmes - tie, kas tur Dieva baušļus un apliecina Kristu. Šo nostāju mēs arī darām zināmu sabiedrībā, tā liecinot citu draudžu pārstāvjiem.

Tu draudzes vidē esi bijis no saucamajiem atmodas laikiem. Vai ir kaut kas mainījies draudzes atmosfērā kopš tiem laikiem?

Tajā laikā daudzas lietas redzēju un izpratu citādi, tagad, esot draudzes pa-



domē, draudžu savienības padomē, daudzas lietas redzu pavisam citādi. Noteikti izmainījies ir tas, ka notiek aktīvs darbs ar bērniem un jauniešiem, kas, manuprāt, ir ļoti svarīgi. Tajā vecumā cilvēks ir visatvērtākais Dieva vēstij. Ja katra draudze darbosies ne tikai ar draudzes locekļu bērniem, tad draudzes augs. Arī es sāku uz draudzi nākt bērnībā, un man šeit likās ļoti interesanti, man patika Bībeles studijas un skolotāji, kas tās gatavoja. Šai ziņā Talsu draudzē nekas nav mainījies - notiek nodarbības bērniem, ir aktīva jauniešu kalpošana. Kad Talsu Ceļa meklētāji varēs iziet plašākā sabiedrībā un aicināt pie sevis katru, kas vēlas, tas būs īpašs sasniegums. Mums ir uz ko tiekties.

Tu esi ne tikai braucis vizītēs, bet arī kādu laiku mācījies ārzemēs, zini valodas. Šobrīd daudzi cilvēki izmanto izdevību palikt ārzemēs, neatgriezties Latvijā. Tu dzīvo un strādā Latvijā. Kāpēc tu esi izdarījis izvēli par labu Latvijai?

Palikt Latvijā bija apzināts lēmums. Kad es studēju, man bija iespējas palikt strādāt gan Vācijā, gan Beļģijā, bet apzināti izvēlējos atgriezties Latvijā, kur

ir mani draugi, vide. Protais, man ir paveicies, ka ir labs darbs, iztikas līdzekļi. Ja cilvēkam tā nav, tad ir tikai loģiski, ka viņš dodas kaut kur citur, lai varētu sevi nodrošināt. Neatbalstu braukšanu prom tikai braukšanas pēc. Izbraukājot daudzas pasaules valstis, esot Āzijā, Āfrikā, Amerikā, esmu secinājis, ka Latvijā dzīves kvalitāte ir nesalīdzināmi augstāka par daudzām citām pasaules valstīm. Aizbraucot Kazahstānā, saproti, ka Latvijā tomēr ir labi ceļi. Pastaigājot pa Ķīnas lielpilsētām, saproti, cik Latvijā ir tīrs un svaigs gaiss. Tu vari novērtēt, cik vērtīgs ir mežs dažu minūšu gājiena attālumā no tavas mājas. Salīdzinājumā ar daudzām citām pasaules valstīm, Latvijā ir lielas iespējas izglītoties gan bērniem, gan pieaugušajiem, daudz ko sasniegt.

Tev ir divas jaukas meitiņas. Ko Tu vēlētos viņās ieaudzināt?

Cenšos pret viņām izturēties ar patiesu mīlestību un vēlētos, lai arī viņas savā dzīvē tāpat izturētos pret līdzcilvēkiem. Vēlētos viņās ieaudzināt atbildību, laipnību, kārtību – lai viņas izaugtu par patiesi labiem cilvēkiem.

Tavs vēlējums “Adventes vēstu” lasītājiem.

Vairāk lasīt Bībeli nevis grāmatas par Bībeli, lai varētu savu ticību pamatot ar Bībeli nevis ar kaut kur izlasītām idejām par Bībeles patiesību. Lasot un pārlasot Bībeli, ar katru reizi lietas kļūst skaidrākas un saprotamākas, rodas lielāka izpratne un pārliecība par savu ticību, par kristietības būtību, par to, kam mēs ticam. Pēdējā laikā mani, lasot Bībeli, vairāk ir uzrunājis patiesa kristieša raksturojums – tie ir tie, kuriem ir mīlestība savā starpā, kuriem ir Gara augļi, kuri ievēro Dieva baušļus un apliecina Jēzu. Tas ir kristietības pamats. Lai mēs katrs Dieva spēkā īstenojam to savā dzīvē!

Intervēja Tāļivaldis un Gunta Viļņi

PIELŪKO!

Bībeles centrālā vēsts, bez šaubām, ir evaņģēlijs, labā vēsts, prieka vēsts. Tā ir vēsts par Dieva dāvanu, par žēlastību, par brīvību un dzīvību. Bet līdzās tai mēs Rakstos atrodam arī daudz brīdinājumu, kuri mums saka – pielūko! Un to nav grūti saprast, jo mēs ne tikai joprojām dzīvojam grēcīgā pasaulē, bet arī paši esam grēcīgi cilvēki, kuros vēl aizvien mīt ačgārnā spēja iemainīt dārgo Debesu dāvanu pret lētiem, populāriem niekiem.

Ir tāds teiciens – katram sava uts, bet ja kāds saka, ka viņam nav, tad viņam ir vismaz divas. Pielāgojot šo aforismu mūsu garīgajai dzīvei, varētu secināt apmēram tā: katram ir sava vājā vieta, un ja kāds apgalvo, ka viņam tādas vairs nav (esmu nobriedis kristietis un tā tālāk), tad Bībele viņam saka – pielūko! „Tādēļ, kas šķietas stāvam, lai pielūko, ka nekrīt.” (1. Kor. 10:12)

Iepriekšējā pantā, runājot par sen pagājušiem laikiem, Bībelē pieminētiem cilvēkiem un viņu krišanās, apustulis paskaidro: „Un viss tas viņiem noticis zīmīgā kārtā un ir rakstīts par brīdinājumu mums, kas esam nonākuši pie laika beigām.” (1. Kor. 10:11) Senie, Bībelē aprakstītie notikumi joprojām nav zaudējuši savu brīdinošo nozīmi, tomēr iespējams, ka laikabiedru pieredze mūs uzrunā skaļāk un tiešāk. Un tāpēc piedāvājam Adventes Vēstu lasītājiem vēstuli, kura atklāj kāda mūsu ticības brāļa piedzīvoto. Šīs vēstules nolūks nav ne grēksūdze, ne līdzī jušanas meklējumi, bet galvenokārt šis – pielūko! Pielūko, ka nekrīti. Un ja esi sāpīgi kritis, atceries, ka Kristus žēlastība ir pietiekama, lai tu atkal celtos.

Cienājamo Lasītāj!

Dalos ar jums savos piedzīvojumos, lai mudinātu jūs vēl pašizliedzīgāk nodoties Kristum Jēzum bez atlikuma!

Man ir nedaudz pāri 50 gadiem, vairāk nekā desmit gadus esmu Septītās dienas adventistu draudzes brālis ar visai sarežģītu dzīvesstāstu, kurā kā lētā piedzīvojumu grāmatā ir padomijas laika „audzināšanas privilēģijas”, krimināls, vairākas sodāmības, rūgta alkoholiķa un narkomāna pieredze. Kā jau katram no mums, savi grēki un apgrēcības bija arī man – bērni uzauga bez tēva (manis), jaunība pagāja garām kā vakara krēslā ugunīgs ātrvilciens, un ap 40 tik vien bija kā vairākas sodāmības un rūgtas atmiņas par nepiepildītajiem jaunības sapņiem, kurus nolaupīja alkohols un citas narkotikas! Ieslodzījumā sevi nodevu Kristum Tam Kungam, un Dievs man uzdāvināja otru, jaunu dzīvi, dzīvi brīvībā no kārtībām un atkarību neprāta! Jauna ģimene, pienākumi, darbs, studijas augstskolā – viss gadu pēc gada Dieva žēlastībā un gādībā veidojās un nostiprinājās!

Kad pēc astoņu gadu skaidrības un atturības no alkohola un citām narkotikām dzīve bija sakārtota un harmoniska, arī finansiāla neatkarība bija baudāma, nāca kritiens vietā un laikā, par ko pat visjaunākajā murgā nespēju iedomāties! Tas bija laiks, kurā biju zaudējis modrību un acīmredzami sāku paļauties uz

sevi nevis Kristu Jēzu. Labi apmaksāts darbs, komfortabls darba kabinets, sabiedrības uzmanība un cieņa, kā rezultātā zaudēta modrība, un kādudien es atjēdzos jau narkotiku ietekmē! Šausminošs fakts, es to nožēloju, slēpu un raudāju par to! Un darīju to no sirds! Šķita – viss nokārtots, grēks nožēlots, izsūdzēts, atstāts un aizmirsts. Taču ne tā tam bija būt. Jau pēc 2-3 mēnešiem kārdinājums guva virsroku, un atkal kritu kārtības varā! Atkal patiesa nožēla un atsacīšanās no nīstamā grēka. Nākamais kritiens jau pēc viena mēneša un turpmāk jau katru nedēļu. Es sapratu – esmu iekritis! Mēģināju paša spēkiem cīnīties, lūdzu Dieva iejaukšanos, raudāju, slēpu šo faktu no darba kolēģiem un ģimenes; līdz kādam laikam tas arī izdevās, bet ne no Dieva! Mana sirdsapziņa sāka runāt klusāk, pieņēmas spēkā kārtība, un rezultātā pazaudēju visu! Darbs, ģimene, veselība, draudzes uzticība – viss palika pagātnes formā. Te nu es atkal stāvu pie sasīstās siles – bez darba, bez ģimenes –, bet draudze no manis neatteicās!

Sākās nopietna cīņa, kurā Kristus no manis neatkāpās un draudze mani nepameta! Vairākas ārstēšanās sanatorijās ārzemēs, draudze finansiāli daudz ziedojās. Vienā no savām sirsnīgajām palīdzības lūgšanām pie Debesu Tēva es sacīju: „Svētais Tēvs, es nesamierināšos ar savu atkarību, bet es apzinos savu bezspēcību to uzvarēt paša spēkiem, lūdzu, atbrīvo mani no atkarības! Es labāk miršu nekā samierināšos ar šo verdzību!” Dievs atbildē nevilcinājās, un jau pēc īsa laika es devos uz ārzemēm darbos un bēgu no postošās vides. Nedaudz vairāk kā pēc gada (tur dzīvoju skaidrā) atgriezos Latvijā, sieva atteicās atjaunot attiecības, darba nebija, taču Kungs atkal atjaunoja manu stāvokli dzīvē! Ar pateicīgu sirdi atgriezos draudzē, Tas Kungs mani atjaunoja profesionālajā darba jomā un dāvināja vēl ļoti daudzas un brīnišķīgas garīgās lietas un atbrīvošanos no kofeīna utt. Viņa darbs pie manis turpinās, un esmu apņēmības pilns pieņemt adventistu veselības reformas 8 principus savā dzīvē. Pašreiz strādāju atkarību rehabilitācijas centrā kā darbinieks un kalpotājs personām ar alkohola-narko atkarībām. Pateicos Dievam un draudzes brāļiem un māsām, ka neļāvēt man aiziet bojā!

Dzīves pārpilnība, lepnība, pārlietu liela pašpaļāvība ir tie priekšnosacījumi manai atkārtotai kriešanai atkarību neprātā. Un vēl, cienājamo lasītāj, ir kāds ļoti būtisks un svarīgs fakts: ja manā sirdī vēl ir vieta tīksmei un mīlestībai uz grēku, varat būt 100% droši, kritiens būs nenovēršami, tas ir vienīgi laika jautājums! Jāizmeklē sava sirdsprāta paši attālākie nostūri, pilnībā jālūdz Debesu Tēvam apsollīto brīvību no kārtību neprāta, jāienīst grēks un šīs kārtības, un to spēj darīt tikai un vienīgi Kristus Jēzus! Pat niecīgākā jūsma par grēku un kārtību apceršana var mūs novest jaunas verdzības važās!

Pateicos Debesu Tēvam par atjaunoto brīvību un skaidrību Kristū Jēzū! Un lūdzu piedošanu tiem draudzes brāļiem un māsām, kurus biju sāpinājis.

Jūsu brālis Kristū Jēzū!



Konstantīns Rezņikovs,
"ADRA Latvija" direktors

Radīti labiem DARBIEM

Šajā numurā vēlamies informēt jūs par vairākām aktualitātēm saistībā ar ADRA Latvija darbību – Indijas bērnu programmu, akciju "Skolas soma 2013", izglītojošām vasaras nometnēm. Tāpat vēlamies jūs aicināt uz turpmāku sadarbību nākotnē! Šajā sakarā būs aicinājums sniegt nepieciešamo informāciju, t.sk. par gaidāmo gada nogales akciju "Bērni palīdz bērniem 2013/2014".

Indijas bērnu programma

„Mēs esam Viņa darbs, Kristū Jēzū radīti labiem darbiem, kurus Dievs iepriekš sagatavojis, lai mēs tajos dzīvotu.” – Efez. 2:10 – tāda ir Dieva dotā motivācija šim projektam. Kāds bija iesākums, varat plašāk lasīt šī gada Adventes Vēstīs marta izdevumā, bet šobrīd jau par jaunāko informāciju. Ar Latvijas ziedotāju atbalstu ir bijusi iespēja jaunajā mācību gadā nodrošināt mācības, uzturu un mājvietu jau 7 bērniem – 4 no tiem (Selvin Meesala, Ramadevi Vutukuri, Arvind Vutukuri, Sivamani Pottapinjara) turpina mācības jau no iepriekšējā mācību gada, un vēl 3 (Sharon Kastala, Sathvik Muppalla, Gray Vutukuri) ir pievienojušies jaunajā mācību gadā.

Četri bērni mācās Adventistu Nuzvid skolā, un trīs mazie bērni Sai Merit skolā, kurā gadu vai divus apgūst angļu valodu, lai pēc iespējas ātrāk varētu iekļauties Nuzvid skolas programmā.

Prieks par iespēju mācīties ir redzams viņu atsūtītajās vēstulēs, kā arī sekmes redzamas liecībās, kurās no maksimālajiem 100% viņu vērtējumi svārstās no 90-98%.

Zinu, ka tiem, kas ir atbalstījuši šos bērnus ar ziedojumiem un aizlūgšanām, ir klusa pateicība Dievam par iespēju būt Viņa darba biedriem!

Īpaša pateicība Adventistu Slokas draudzei un Adventistu Rīgas septītajai draudzei par aktīvo iesaistīšanos projektā, anonīmajiem ziedotājiem, kā arī privātpersonām Gintai Vanagai, Liānai Zablockai, Edgaram Ondzulim un Ivaram Stirnam par mērķziedojumu iemaksu ADRA Latvija kontā. Lūgums ziedotājiem un interesentiem nosūtīt savus e-pastus uz sigitapesele@tvnet.lv, lai Jums turpmāk varētu tikt nosūtīta papildus informācija par projektu un tā aktualitātēm. "Indijas bērnu programma" projekta koordinatore Sigita Peše

Attēlā: Ramadevi šā gada maijā



ANNUAL EXAMINATIONS					
SUBJECTS	25 All Unit Test	25 Quarterly & Half Yearly	50 Annual Exam	100 Total	Class Average
1. Telugu	85	84	50	219	87
2. Hindi	84	84	50	218	83
3. English	83	84	49	216	81
4. Mathematics	84	84	50	218	83
5. General Science	84	85	50	219	83
6. Social Studies	84	85	50	219	83
TOTAL	504	506	250	1260	83
7. General Knowledge	84	85	50	219	83
Grade : A+	Percentage : 96%				
Attendance : March 30	Rank : 3				
Remarks : A good					
Class Teacher	Principal	Parent			

Mister
Miss

V. Ramadevi

Is Promoted to Class
detained in Class

g+ class

The School re-opens on
after the Summer vacation.

13/6/2013

PRINCIPAL

Attēla: Sai Merit skolas Ramadevi liecība 2012/2013

DEAR SLOKAS -CHURCH
THANK YOU FOR SPONSORING ME
BECAUSE OF YOUR KINDNESS. I CAN STUDY AT
NUZVID SEVENTH-DAY ADVENTIST SCHOOL
I WILL STUDY HARD AND TRUST GOD WILL HELP ME
ONE DAY I WANT TO BECOME AN ENGINEER
YOUR LOVING CHILD
Sathvik

Attēla: Sathvik vēstule Slokas draudzei

Akcija "Skolas soma 2013"

Īpašs prieks par šo akciju, kura nu jau trešo gadu sniedz atbalstu trūcīgo ģimeņu bērniem, sagatavojoties skolas gaitām. Akcija paredzēta tām ģimenēm, kuras jau atrodas ADRA koordinators redzes lokā un ar kurām notiek vai tiek uzsākta cieša sadarbība. Daudzām ģimenēm tas bija negaidīts, bet ļoti nozīmīgs atspazs.

Tukuma draudzes ADRA koordinatore Dace Bičole raksta: "Pateicoties šai ADRA akcijai, varējām atstāt liecību, ka mēs ne tikai skaisti runājam, bet arī darām." Akcijas laikā iepazīta kāda meitene, kura ir ļoti tuva draudzes nama bijušajai īpašniecei un tagadējai kaimiņienei. "Mēs satikāmies tāpēc, ka viņa bija kādreiz pasniegusi palīdzīgu roku šai ģimenei, un šobrīd mums bija iespēja palīdzēt. Cik brīnišķīgi! Iedomāieties, kas būtu, ja mēs satiktos tāpēc, ka kaimiņi būdami, nespētu sadalīt plūmes augļus, kas aug gan mūsu teritorijā, gan viņu?" raksta Dace.

Liepājas ADRA koordinatore Agnese Jēkabsone raksta: "Rīkotajā akcijā mūsu draudzes labdarības nodaļas dāmas (Silvija, Aiva, Agnese) kopā ar ģimenēm devās uz veikaliem, lai iegādātos nepieciešamo skolai (kancelejas preces, grāmatas, sporta drēbes, rudens virsdrēbes, kurpes, botes, zeķubikses, zeķes u.c. mantas). Katram skolēnam tika iegādātas atbilstošas mantas katra bērna individuālajām vajadzībām. Skolu

uzsākot, šiem "skolas somas" akcijas bērniem bija īpašs aizlūguma dievkalpojums 1.septembrī. Bērni turpina apmeklēt Ceļa meklētāju nodarbības reizi nedēļā un kopā ar ģimenēm ierodas uz Bērnu draudzi reizi mēnesī."

Viena no Cēsu ADRA koordinatore Daiga Puriņa saka: "Pēc veikala apmeklējuma devāmies uz ADRA Cēsu nodaļu, lai sameklētu bērniem nepieciešamo apģērbu, apavus un arī ēdamo. Tas ir brīnišķīgi, ka mums ir dota tāda iespēja palīdzēt, ka Dievs neatstāj vienaldzīgas cilvēku sirdis un ka mīlestību, kuru saņemam no Viņa, varam dāvēt citiem. Lai Dievs svētī ikkatru, kurš atver savu sirdi citu vajadzībām!"

Kopumā akcijā iesaistījās brīvprātīgie un palīdzību saņēma 73 bērni no 9 Latvijas novadiem/pilsētām – Aizkraukle, Dobeles, Cēsis, Liepāja, Madona, Rūjiena, Saldus, Tukums, Ventspils. Kopā šai akcijai tika izlietoti 2215 LVL no ADRAi saziņotajiem naudas līdzekļiem. Pateicība ziedotājiem un īpaši ADRA koordinatori akcijas organizēšanā ar visu sirdi un dvēseli!



Attēla: Aizkraukles ADRA koordinatore Sarmīte Iveta Lauberte un mācītājs Ainis Kaspars "Skolas soma 2013" svinīgajā pasākumā Aizkrauklē.

Izglītojošās vasaras nometnes bērniem

Jau otro gadu, ADRA atbalsta izglītojošās vasaras nometnes bērniem, kuras organizē un pašizlīdzīgi vada Kuldīgas draudzes brīvprātīgie un biedrība "Velte" Gaidas Malaņinas vadībā. Šogad kopumā nometnēs piedalījās 116 bērni vecumā no 5 – 12 gadiem (98 bērni no trūcīgām ģimenēm) no Rīgas un Kuldīgas, Saldus, Tukuma, Ventspils, Brocēnu novada, kā brīvprātīgie palīgi 3 pusaudži, un 3 jaunieši kā skolotāju palīgi, 6 virtuves darbinieki un 7 skolotājas. ADRA palīdzēja ar daļēju finansiālu atbalstu nometnēm 791 LVL apmērā, kā arī piesaistīja Zviedrijas nevalstisko organizāci-



Attēla: Pirmās nometnes bērni ar dāvinātajām grāmatām rokās

ju “Mana pirmā Bībele”, kura rūpējās par finansējumu garīgās maizes dāvinājumiem nometnes dalībniekiem. Bērni saņēma E.V.Talbotas grāmatu “Pārsteidzošā mīlestība” un D.Bačelora “Bagātākais alu cilvēks”, pusaudži un jaunieši E.Vaitas “Ceļš pie Kristus” un “Domas no svētību kalna”, skolotāji V.Veita “Patiesība nav nebūtiska”.

Lūk, kāda liecība no dalībnieka mātes: “Man ir prieks par savu puiku, viņš kopš tās vasaras, kad nometne bija plāvā, ir izmainījies. Iepriekš, kad viņu kaitināja, bija gatavs tūlīt kauties, lamāties, tagad kļuvis citādāks - pacietīgāks, laipnāks, ja nāk dusmas – savaldās. Es zinu, ka lielā mērā jūs to esat panākuši. Ēriks arī dūšīgi lasa garīgas grāmatas.”

Nometnes vadītāja Gaida Malaņina raksta: “Šie ir bērni, kam vajag dot mīlestību, īpaši neko nejautājot. Pienāks laiks – paši runās. Un daudz ir tas, ka viņi var sākt apzināties, ka viņus Kāds mīl, ka ir cilvēki, kam viņi nav vienaldzīgi, kas, kā paši saka, saprot, pieņem, atbalsta... Tas nostiprina viņu pārliecību, ka viņi ir tādi paši bērni kā citi, ne ar ko ne sliktāki. Un varbūt pat daudz labāki – grūtībās veidojas zelts!” Paldies Gaidai, Lienītei, Miķelim, Kasparam un visiem, kas atbalstīja šīs nometnes arī šogad!

Nākotnes sadarbības iespējas.

Lai apkopotu informāciju un uzlabotu kopīgo sadarbību nākotnē, lūgums draudzēm līdz 31.10.2013 nosūtīt šādu informāciju uz e-pastu konstantins.reznikovs@gmail.com :

1. Draudzes padomes apstiprinātā koordinatora/-ru sadarbībai ar ADRA vārds, uzvārds, e-pasts, tālrunis.
2. Draudzes galvenās aktivitātes pēdējo 6 mēnešu laikā un plānotais labdarības darbs nākotnē.
3. Kādas ir galvenās un raksturīgākās sociālās problēmas

draudzes darbības reģionā, kur būtu vēlams un nepieciešama nevalstisko organizāciju (tādu kā ADRA) līdzdalība to mazināšanai.

Gada nogales akcija “Bērni palīdz bērniem 2013”

Arī 2013./2014. gadā sadarbībā ar ADRA Austrija tiks rīkota minētā un labi zināmā labdarības akcija. Priekšroka dalībai akcijā tiks dota tām draudzēm, kuras jau ir iesaistījušās labdarības darbā ģimenēm ar bērniem visa gada garumā. Piesaistāmi arī bērni no iepriekšējo gadu labdarības, ja tiem palīdzība ir aktuāla un stāvoklis nav uzlabojies. Atbalstāma arī akcijas norise internātskolās, dienas centros, krīzes centros, atsevišķos gadījumos arī bērnu namos. Lūgums līdz 31.oktobrim:

1. Pārdomāt un apzināt iespējamo saņēmēju skaitu, pievienojot arī aprakstu un motivāciju šādai izvēlei (vajadzības, apstākļi, iepriekšēja sadarbība).
2. Izvērtēt iespēju organizēt Latvijas iedzīvotāju (draudzes ģimenes, Latvijas skolu vai pirmsskolas izglītības iestādes) iesaistīšanos palīdzībā sava reģiona bērniem, ziedojot akcijai nepieciešamās mantas tepat Latvijā. Lūgums norādīt prognozējamo Latvijā izgatavoto dāvanu skaitu.
3. Norādīt dāvanu izdales akcijas potenciālo norises vietu un laiku, iespēju rīkot akciju no 17.12.2013 līdz 19.12.2013, kad plānota Austrijas pārstāvja klātbūtne. Tas šogad ir īpaši būtiski, jo šos pasākumus plānots ierakstīt video ierakstā, izveidojot sižetu Austrijas ziedotāju informēšanai. Jautājumu gadījumā droši precizējiet tos e-pastā vai zvanot uz tālruni 29463322.



KALNI IZRAĒLĀ

Krū: Māsiņ, vai tu nemaz neilgojies pēc mājām?

Krā: Ilgojos gan. Mēs jau tik ilgi esam projām, bet toties kur tik neesam bijuši! Ko tik visu neesam redzējuši, vai ne?

Krū: Jā, interesanta gan ir šī Israēla zeme!

Krā: Es vēl tikai gribētu paskatīties, kādi kalni ir šajā zemē un palidināties virs tiem.

Mamma: Tad nav ko kavēties – dodamies ceļā!

Krū: Paskat, paskat, mammucīt, kas tas ir par kalnu? Atgādina milzīgu bumbu, kas līdz pusei iegrimusi zemē.

Krā: Tas, bērni, ir TABORA KALNS. Tas atrodas netālu no Nācaretes pilsētas.

Vecajā Derībā Soģu grāmatas 4. nodaļā aprakstīti izraēliešu karavadoņa Baraka vadītā kauja ar ie-naidnieka armiju, kuras karavadonis bija Sisers. Izraēliešu armija devās Tabora kalnā, no kuri-enes labi varēja pārredzēt visu apkārtni un Dievs palīdzēja uzvarēt šajā kaujā.

Krū: Tā jau ir – vai kalnā, vai ielejā – kopā ar DI-EVU uzvara ir garantēta!

Krā: Šaubu nav – tev, brālīt, taisnība!

Mamma: Arī Jēzus kopā ar saviem mācekļiem – Pēteri, Jāni un Jēkabu bija devies šajā kalnā Dievu lūgt. Tur viņiem parādījās Mozus un Elija.

Krā: Jēzum toreiz bija ļoti nepieciešama šī satikšanās.

Mamma: Jā, Viņam vajadzēja spēku un palīdzību, lai spētu iet ciešanu ceļu.

Krū: Bēdīgos brīžos labi draugi ir ļoti noderīgi!

Mamma: Tad tikai arī uzzinām, kuri patiešām ir īsti draugi.

Krā: Jā, tādi, kuri tevi nepamet bēdās.

Krū: Priecīgos brīžos jau draugu nekad netrūkst, vai ne?

Mamma: Jums taisnība. Tikai diemžēl JĒZUS sa-

vos bēdu brīžos bija cilvēku pamests un viens.

Krā: Labi gan, ka DIEVS ir uzticams un nedara tā kā cilvēki viens otram.

Krū: Paskatieties, re, kur vēl viens kalns!

Mamma: Šis ir EĻĻAS KALNS un atrodas netālu no Jeruzalemes. Kalna rietumu nogāzē atrodas Ģetzemanes dārzs.

Krā: Paskat tik – šim kalnam ir trīs virsotnes!

Mamma: Jā, tā ir. Ziemeļu virsotne saucas „Gali-lejas vīri”, jo šeit mācekļiem esot parādījušies divi vīri pēc Jēzus atgriešanās Debēsīs

Krū: Par to taču ir rakstīts Bībelē Apustuļu darbu grāmatā 1:10!

Mamma: Jā, to tur var izlasīt. Vidējā virsotne – to uzskata par Jēzus Debесbraukšanas vietu. Dien-vidu virsotni – pēc tradīcijas ir Jēzus kārdināšanas kalns. Tas pieminēts Lūkasa evaņģēlijā 4:5.

Krā: Tad, kad tu, mammucīt, mums lasīji Veco Derību, tad Eļļas kalns tur ir pieminēts vairāk kārt.

Krū: Nu ja, tur bēga ķēniņš Dāvids no Absaloma (2. Samuela 15:30). Un pravietis Ecechiels tur redzēja Dieva godību (Ec.11:23).

Mamma: Jēzus, piemēram, ļoti bieži mēroja ceļu uz Eļļas kalnu, lai lūgtu Dievu, kā arī tur mēdza pārnakšņot. Viņš tur bieži bija arī kopā ar mācekļiem.

Krā: Tas ir īpašs kalns, jo tur taču ir bijis Pats JĒZUS!

Krū: Bet nu, ceļojam uz nākošo kalnu! Re, tālumā jau redzu kalna galotni!

Krā: Kas tas ,mammucīt, būs par kalnu?

Mamma: Kāds vīrs reiz devās šajā kalnā, lai redzētu zemi, ko Dievs bija apsolījis izraēliešiem, pirms tie vēl bija izgājuši no Ēģiptes. Varbūt jūs varat uzminēt, kas tas bija par vīru?

Krū: Es domāju – tas bija Mozus.

Mamma: Jā, tas bija Mozus. Un kalns, kurā viņš uzkāpa, bija NEBO KALNS.

Kalns atrodas 820 m virs jūras līmeņa. Ļoti daudz ir iespējams saskatīt no šī kalna. Un to tu vari izlasīt 5. Mozus 34:1-4.

Krā: Jā, skats tiešām ir brīnišķīgs! To redzēja arī Mozus?

Mamma: Jā, bet, diemžēl, viņš pats nevarēja iei-
et apsolītajā zemē un no Nebo kalna sirmāis vīrs
vairs nenokāpa.

Krā: Cik skumīgi!

Mamma: Ir vēl kāds daudz skumjāks kalns, kurā
milzīgas sāpes izcieta pats DIEVA DĒLS, un tas
ir GOLGĀTAS KALNS. Apskatīsimies šo īpašo
vietu, kas atrodas ārpus Jeruzalemes.

Krū: Labi, apskatīsim gan.

Krā: Vai, bet tas ir pavisam neliels pakalns! Pas-
kat, brālīt, tas atgādina cilvēka pieri!

Mamma: Tāpēc jau to arī sauc par pieres vietu jeb
Golgātu. Tur norisinājās viens no dramatiskākajiem
notikumiem, jo Golgātas kalnā Jēzus tika piesists
krustā.

Krū: Atceros, kad tu mums lasīji par šo notiku-
mu! Pasauli toreiz apklāja melna tumsa, cik ļoti,
ļoti skumjš un sāpīgs bija šis notikums, kad tika
nodarīts pāri JĒZUM, kurš neko ļaunu nevienam
nebija izdarījis!

Krā: Tieši otrādi – VIŅŠ staigāja pa zemi visiem
labu darīdams!

Krū: Jā, toreiz pat gaisma aizbēga no pasaules!

Krā: Man ir savādi te tā stāvēt – vietā, kur noticis
kaut kas tik nozīmīgs!

Mamma: Nu, īstā kalna vieta vienmēr ir bijusi

strīdus objekts. Mūsdienās tūristiem rāda di-
vas iespējamās Golgātas atrašanās vietas. Vieni
par īsto Golgātu uzskata pakalnu ārpus pilsētas
mūriem, ko 1882. gadā ievēroja angļu ģenerālis
Gordons. Šis pakalns tiešām atgādina cilvēka gal-
vaskausu ar acu dobumiem. Bet par otru Golgātas
vietu tiek uzskatīta vieta vecajā Jeruzalemes daļā,
kur šobrīd atrodas Kristus kapa baznīca.

Krū: Bet, mammucīt, kas tas par kalnu tur tālumā,
tāds garš, garš?

Mamma: Tas, bērniņi, ir KARMELA KALNS, uz
šī kalna arī ir norisinājušies interesanti notikumi.

Krā: Vai tik tas nav kalns, kur Elijam DIEVS deva
piedzīvot lielus brīnumus?

Mamma: Jā, gan. Uz šī kalna DIEVS caur pravieit
Eliju aicināja cilvēkus, lai viņi atkal pielūdz īsto
DIEVS, nevis zemojas elkdievu priekšā.

Krū: Tas taču bija ļoti varens notikums, jo lasīju,
ka pat DIEVS uguni sūtīja no Debesīm un visi
pārliecinājās, ka Elijas DIEVS ir varens un dzīvs
DIEVS.

Mamma: Tā bija, bet šo notikumu var izlasīt bērni
savās Bībelītēs, kas ir atrodams Vecajā derībā 1.
Ķēniņu grāmatā 18. nodaļā no 20.-40. pantam.

Krā: Jā, lai bērniem veicas izlasīt par visiem kal-
niem un notikumiem.

Krū: Bet mēs lidosim tālāk!

UZDEVUMS

Bet tagad pārbaudi sevi un nostiprini savas zinā-
šanas par kalniem Izraēlā. Savieno jautājumus
(apgalvojumus) ar pareizām atbildēm!

Cik virsotnes ir Eļļas kalnam?

Kas atrodas Eļļas kalna nogāzē?

Kalns, no kura Mozus skatījās
uz apsolīto zemi.

Kalns, kura atrašanās vieta
nav skaidri zināma.

Kalns, kas atrodas tuvu Jeruzalemei.

Kalns, kurā parādījās Mozus un Elija.

Kalns, kurš atgādina milzīgu bumbu.

Pilsēta, kuras tuvumā atrodas Tabora kalns.

Kalns, kurā Jēzus mēdza lūgt Dievu un pārnakšņot.

Kalns, kur norisinājās viens no
dramatiskākajiem notikumiem cilvēces vēsturē.

Nācarete

Golgātas kalns

Eļļas kalns

Tabora kalns

Nebo kalns

Eļļas kalns

Trīs

Tabora kalns

Golgātas kalns

Ģetzemanes dārzs



JAU 10 GADUS AR MUMS –

KORINTAS DRAUDZE

Septembris Rīgas Korintas draudzei pagāja nepamanot, jo 28.septembrī tika svinēts liels notikums – draudzes 10 gadu jubileja. Šajos 10 gados draudze ir piedzīvojusi daudzus interesantus pavērsienus un jau tagad var lepoties ar bagātām tradīcijām, kā arī interesantiem atmiņu stāstiem.

Korinta sākās tad, kad daļa jauniešu nespēja nosēdēt un gribēja ko mainīt. Tā vietā, lai tikai sūdzētos, viņi nolēma rīkoties. Bīskapam tika adresēta vēstule ar lūgumu konkrētus jauniešus pieskaitīt pie jaunas draudzes, tajā laikā sauktas par kafejnīcas draudzi. Kafejnīcas draudze izpelnījās dažādas atsauksmes. Bija tādi, kuri atbalstīja un priecājās par jauniešiem, taču bija arī tādi, kuri nespēja pieņemt šādu uzdrošināšanos. Baznīcā tika dzerta tēja, čalots ap galdiņiem un reizēm pat skatīts hokejs. Tas bija kas neredzēts tajā laikā. Drīz parādījās arī mūzika, kura bija kardināli citādāka nekā pierasts tipiskās adventistu draudzēs. Nācās uz klausīt ļoti

daudzus viedokļus par to, kas nav pareizi.

Stāsts, kas palicis daudzu atmiņā, bija Korintas pludmales ballīte. Liels notikums jauniešu vidū bija bijis Liepājas festivāls „Baltic Beach Party”, un arī korintieši gribēja pludmali. Taču tā vietā, lai brauktu uz kādu festivālu, tā tika izveidota draudzes telpās, piemērojot vēsti par Kristus mīlestību ar draugu vakara pasākumu, kurš tapa ar tematiku – ballīte pludmalē. Tas bija sevišķs pasākums sestdienas vakarā. No pludmales tika atvesti 3 milzīgi maiši ar smiltīm, tās tika izbērtas uz grīdas, un pludmales ballīte varēja sākties. Tika dejots limbo, tika dzerti saldējuma kokteiļi, bija jautra mūzika, draugi un lielisks garastāvoklis. Visiem atnākušajiem draugiem varējām parādīt, kā tas ir, kad pludmale ienāk baznīcā un ir iespējams jautri pavadīt laiku bez alkohola. Šis pasākums bija tik sen, bet to nespēj aizmirst neviens no tiem, kas piedalījās. Ziņas par šo apceļoja pat pasauli. Bilde no pasākuma tika rādītas dažādās konferencēs kā piemērs tam, cik dažādi var būt pasākumi draudzēs. Draugu vakari bija īpaši veidoti, lai ar interesantu tematiku, noformējumu un saturu varētu iepazīstināt mūsu draugus ar mūsu draudzi, parādīt, kādi mēs, kristieši, esam, ka arī mēs esam dzīvespriecīgi un interesanti, taču mūsu vislielākā vērtība ir tā, ka mēs pazīstam Kristu un vēlamies arī mūsu draugus ar Viņu iepazīstināt.

Pludmales ballītei ir sekojuši vēl daudzi citi pasākumi, kur



katrs tika pārdomāts un atkal un atkal pierādīts tas, cik var jaunieši labi pavadīt laiku, nelietojot alkoholu, bet pieminot to, cik Dievs ir bijis labs pret mums. Arvien vairāk un vairāk jauniešu sāka nākt uz Korintu. Tika piedzīvotas burvīgas kristības. Vairākas no tām ir notikušas jūrā, kad sanākušie viesi, satuntulējušies jakās, baidās saslimt, taču kristāmie brāļi un māsas brīvi dodas jūrā, nejūtot ne mazāko vēsumu. Tik liela mīlestība mums ir dota no Dieva, ka tiekam sildīti pat fiziski.

„Tā bija burvīga diena. Mēs zinājām, ka vēlamies kristības jūrā. Iepriekšējā dienā aizbraucām apskatīties, cik auksts ir ūdens. Spīdēja saule, un laiks bija burvīgs. Taču kad pienāca kristību diena, debesis bija tumšas, pūta spēcīgs vējš, bet mēs visi bijām sirdī vienoti un aukstumu nejūtām. Vēl šodien atceros savu kristību dienu, kas bija tik nozīmīga manā dzīvē,” atceras Līva Līcīte.

Korintai vienmēr ir bijuši lieli plāni, un daudzi no tiem arī ir tikuši sasniegti. Liels un ambiciozs plāns bija rīkot apmaiņas pasākumu vairākām draudzēm Eiropā. Tika piesaistīti Eiropas fondu līdzekļi, lai kopā uzaicinātu gandrīz 100 cilvēkus un apmācītu tos jaunu draudžu veidošanā. Liela daļa no ko-

draudzes. Īpaši sirsnīgu sveicienu Korinta saņēma no bijušā bīskapa V. Reķa, kurš vienmēr ir atbalstījis mūs un bijis klāt gan kristībās, gan iesvētībās, gan jubilejās, gan vienkārši ikdienas dievkalpojumos. Savukārt svinību noslēgumā baudījām ļoti saldu kūku, kuru cepa Evita Vernerā un Inta Zilgalve no Talsiem. Šajā dienā mēs jutām sveicienus no visas Latvijas.

Bet nobeigumam vēlētos atspoguļot G.Bukaldera apsveikumu: mazliet pielāgojot ap. Pāvila domu šim kontekstam, gribu izteikt novēlējumu ar šādiem vārdiem: Dieva slavas dziesmas un smaidi jūsu sejās “arī mums pastāstīja par mīlestību, ko Gars jums ir devis. Tādēļ arī mēs kopš tās dienas, kad to dzirdējām, nemitējamies par jums lūgt Dievu, lai jūs tiktu piepildīti ar viņa gribas atziņu visā gudrībā un garīgā sapratnē, lai, nesdami augļus un augdami Dieva atziņā, jūs dzīvotu Kunga cienīgi un vienmēr viņu iepriecinātu ikvienā krietnā darbā, tādējādi tapdami spēcīgāki viņa godības spēkā, pieaugot izturībā un pacietībā” (Kol. 1:8-11). Lai Dievs svētī Jūsu mīlestību un sadraudzību arī turpmāk, un dara to redzamu vēl daudziem, kas no Dieva tālu!

Inese Jansone



rantiešiem tajā laikā bija tikko sasnieguši pilngadību, un šāda pasākuma organizēšana bija milzīgs notikums. Līdz ar to var teikt, ka draudze ir nesusi ne tikai Dieva svētības ikdienā, bet tā ir arī devusi praktiskas mācības, kuras izmantot dzīvē. „Priekšnieks darbā jautāja, ko es vispār saprotu par līderību. Es atbildēju, ka esmu izgājusi vairākus apmācību kursus. Par šo priekšniekam bija liels izbrīns, īpaši tad, kad uzzināja, ka mācījos par to baznīcā,” stāsta Inese Jansone.

10 gadu laikā Korinta ir mainījusies. Jaunieši, kas sākumā bija vēl pilnīgi bērni, šobrīd ir kļuvuši par vecākiem un nostabilizējušies dzīvē. Svinot lielo jubileju, mēs visi kopā atcerējāmies to, kāpēc esam šajā draudzē, ko tā mums palīdzējusi sasniegt un kam tikt cauri. Draudze ir liela svētība, to baudām arī mēs, zinot, ka tieši draudzes locekļi ir tie, kas atbalstīs, palīdzēs, pāri visam, draudze ir tā vieta, kur Dievs mūs uzrunā un vada. Atcerējāmies tās lielās domas un mērķus, kas bija pirmsākumos, un varam secināt, ka joprojām visu sirdīs mīt lieli plāni un vēl joprojām Korinta ir vieta ikvienam!

Svētku dievkalpojuma un koncerta laikā Korintas draudze saņēma daudzus sveicienus no Aizraukles, Bauskas, Saldus draudzes, tāpat mūs sveica bīskaps V. Latgalis, kā arī saņēmām siltus vārdus no V. Zilgalvja un arī luterāņu Ģertrūdes

Draudze nozīmē trīsvienīgajam Dievam ticošu cilvēku kopību un tādēļ no sirds labprātīgi nodevušos Dievam un darbojošos cilvēku labā. Mēs Korintā gribam tādi būt un šajā kopībā augt. Gan garīgi, gan skaitliski.

Mūsu vīzija ir, ka Korintas draudze atstās arvien pieaugošu kristīgu ietekmi mūsu sabiedrībā. Mēs gribam būt kā Ietekmes Centrs Rīgā. Jau tagad Korinta atstāj līdzjūtības un mīlestības ietekmi uz grūtībās un vajadzībās nonākušiem cilvēkiem, sniedzot tiem nozīmīgu materiālu palīdzību. Ar to tiek sniegts arī garīgs atbalsts šo cilvēku attīesmei pret Dievu un draudzi. Ir dažas kalpošanas, kas nepieciešams attīstīt: mazo grupu augšana, katram savu garīgo dāvanu pielietošana, bērnu kalpošanas attīstība un pilnveidošana.

Mums ir izveidotas spējīgas kalpošanas virzienu komandas. Mēs darbojamies pēc vienotas stratēģijas. To visu plānojam. Esam sapratuši, ka draudzē vajadzīgi vadītāji, kuri nedarbojas vieni paši un neliek komandai pildīt savas idejas, bet kuri spēj darboties komandā un darbības programmu sastāda kopā ar savu komandu. Šāda rīcība dod stimulu un motivāciju labprāt un ar prieku darboties.

Draudzes darbībai pretī stājas bailes no atbildības, kā dēļ rodas neuzņēmība un neizlēmība. Uzskatu, ka darbība komandā palīdz to visu pārvarēt.

Neviens “no malas” nevar atnākt un pateikt, kas mums jādara - jo tas nedarbojas. Korintā esam sapratuši, ka darbojas tas, kas ir pašu izrunāts, izplānots un kas ir mūsu pašu idejas. Motivāciju savai darbībai mēs varam iegūt, kad esam pārliecināti, ko un kā konkrēti mēs darīsim. Tādēļ mēs nākam kopā un runājam par pieredzi, veiksmēm, neveiksmēm un to, kas nepieciešams draudzes augšanai un kopībai. Tas ir process, kurā mēs satuvināmies. Bez tā nekādi nevar!

Svarīgākais mums liekas kopīgā atmosfēra mūsu Korintā un lai draudzē cilvēki jūtas ievēroti. Mēs Korintā Jēzus Kristus evaņģēliju vēlamies nevis sludināt, bet - izdzīvot. Jo evaņģēlijs ir notikums! Mēs to izdzīvojam attiecībās ar cilvēkiem draudzē, ar cilvēkiem sabiedrībā un ar Dievu.

Inta Jākobsone



VAIRĀK JĒZUS

No 4. līdz 6. oktobrim Talsos norisinājās adventistu Jauniešu nodaļas rīkotā konference, kas pulcēja ap 150 jauniešus no visas Latvijas.



*Krišjānis
Grīnbergs*

Konferences tēma bija “Vairāk Jēzus”, kas tika atspoguļota gan konferences runātāju svētrunās, gan semināros. Konferencē atklāšanas uzrunu teica Jauniešu nodaļas vadītājs Daumants Kleimanis, bet pārējās – Transeiropas divīzijas sabatskolas un ierindas locekļu kalpošanas vadītājs Maikls Hamiltons no Lielbritānijas. Noslēgumā jauniešus uzrunāja arī bīskaps Vilnis Latgalis.



Piektdienas vakars sākās ar reģistrēšanos konferencei un kopīgām vakariņām, kas bija skaisti sadraudzības mirklī un



iespēja jauniešiem savā starpā aprunāties un iepazīties. Pēc vakariņām sekoja konferences atklāšana, kuras centrā bija Daumanta Kleimaņa uzruna par mācekļību un misiju un šīs tēmas pielietojumu turpmākajos piecos Adventistu Jauniešu nodaļas darbības gados. Īpaši tika uzsvērtā personīgu attiecību ar Jēzu nozīme un nepieciešamība būt par Jēzus mācekli ikdienā, paklausot Viņam un tiecoties pēc Viņa mīlestības, kas piepilda sirdi un aicina iesaistīties misijas darbā, darot par mācekļiem citus. Darot par mācekļiem citus nevis pienākuma dēļ, bet mīlestības pret Dievu dēļ.

Tāpat dalībnieku sirdis varēja pagodināt Dievu dziesmās. Īpaši pieminēšanas vērtā bija konferencei īpaši komponētā himna “Vairāk Jēzus”, kas vēsta par Jēzus upuri un Viņa ilgām nākt godībā pie saviem bērniem.



Vakara noslēgumā notika Reģionālās evaņģelizācijas grupas jeb REG, kuru mērķis bija saliedēt jauniešus viena reģiona ietvaros. Lai veicinātu un attīstītu jauniešu kalpošanu visā Latvijā, visas draudzes tika sadalītas pa reģioniem, pavisam kopā izveidojot astoņus reģionus (vienā reģionā vidēji piecas draudzes). REG mērķis ir uzlabot draudzību starp attiecīgā reģiona jauniešiem, izzināt reģiona evaņģelizācijas iespējas, lai kopīgi kalpotu sabiedrības vajadzībām. Konferences laikā tika rīkotas vēlēšanas, lai katrai REG izvēlētos vadītāju. Šīs grupas vadītāju galvenie pienākumi ir reģiona esošās situācijas apzināšana, reģiona evaņģelizācijas un kalpošanas potenciāla izpēte, prognozēšana, plānošana un organizēšana, informācijas apmaiņa starp Jauniešu kalpošanas nodaļu un attiecīgā reģiona draudžu jauniešu vadītājiem vai atbildīgajiem par jauniešiem, kā arī Jauniešu kalpošanas nodaļas sa-
nāksmju apmeklēšana.



Nākamais jeb sestdienas rīts sākās ar kopīgu rīta rosmi, ko vadīja Edgars Šļakota, kas rīta vingrošanu apvienoja ar Bībeles pantu mācīšanos no galvas.

Programmas turpinājumā bija iespēja klusumā pavadīt personīgu laiku ar Dievu, bet vēlāk, pēc brokastīm, jaunieši devās uz Talsu dievnamu, kur konferences dalībnieki kopā ar draudzi iesāka sabata rītu, kopīgās lūgšanās un dziesmās slavējot Dievu. Turpinājumā noritēja Bībeles izpētes stunda, ko vadīja Edgars Zaikovskis un Dāvis Irmejs. Diskusijās tika pārrunāta svētnīcas nozīme ikkatra ticīgā ikdienas dzīvē un noskaidrots šīs tēmas ārkārtīgi lielais svarīgums.

Ar svētrunu kalpoja Maikls Hamiltons, kas atklāja jauniešu izvēlēto tēmu “Vairāk Jēzus” un vērsa klausītāju domas tuvāk Jēzum. Pēc dievkalpojuma konferences dalībnieki atkal

tikās Talsu Kristīgās skolas telpās, baudīja kopīgas pusdienas un devās pastaigā gides pavadībā, apskatot deviņu pakalnu pilsētu. Pēc tam sekoja semināri, kas bija daudzveidīgi, un ikkatrs varēja piemeklēt semināru atbilstoši savām interesēm. Notika seminārs par puīšu un meiteņu attiecībām, kur paneldiskusijās piedalījās trīs precēti adventistu pāri. Viņi dalījās ar saviem dzīvesstāstiem, pieredzi un padomiem, kā veidot kristīgas attiecības. Tāpat bija iespēja apmeklēt praktisku semināru par finansēm un uzzināt, kā tās iesaka pārvaldīt Bībele.

Maikls Hamiltons dalījās ar savu pieredzi kristīgās līderības seminārā, kur stāstīja gan par līderības pamācībām, ko Dievs ir atklājis dabas norisēs un procesos, gan par savu pieredzi cilvēku darīšanā par Jēzus mācekļiem.

Pēc tam notika REG vadītāju vēlēšanas, kam sekoja gardas vakariņas un sadraudzības brīži, pēc kuriem jaunieši atkal devās uz Talsu dievnamu, lai klausītos M. Hamiltona uzrunu par Jozuu, par Israēla tautu un Jordānas upes šķērsošanas piedzīvojumu. Runātājs īpaši uzsvēra, ka kalpojam varenam Dievam, kurš nevēlas, lai mēs sapņotu viduvējus sapņus un nospraustu viduvējus mērķus, kuru piepildīšanai pietiek tikai



ar mūsu spēku. Hamiltons atgādināja, ka Dieva visvarenība dod mums iespēju cerēt uz Viņa pārdabisko palīdzību drosmīgos evaņģelizācijas un kalpošanas projektos.

Tam sekoja pārrunas reģionālajās mazajās grupiņās, kas ļāva ikkatram dalīties ar dienas gaitā gūtajām atziņām un idejām, kā darboties tālāk kalpošanā Dievam un līdzcilvēkiem.

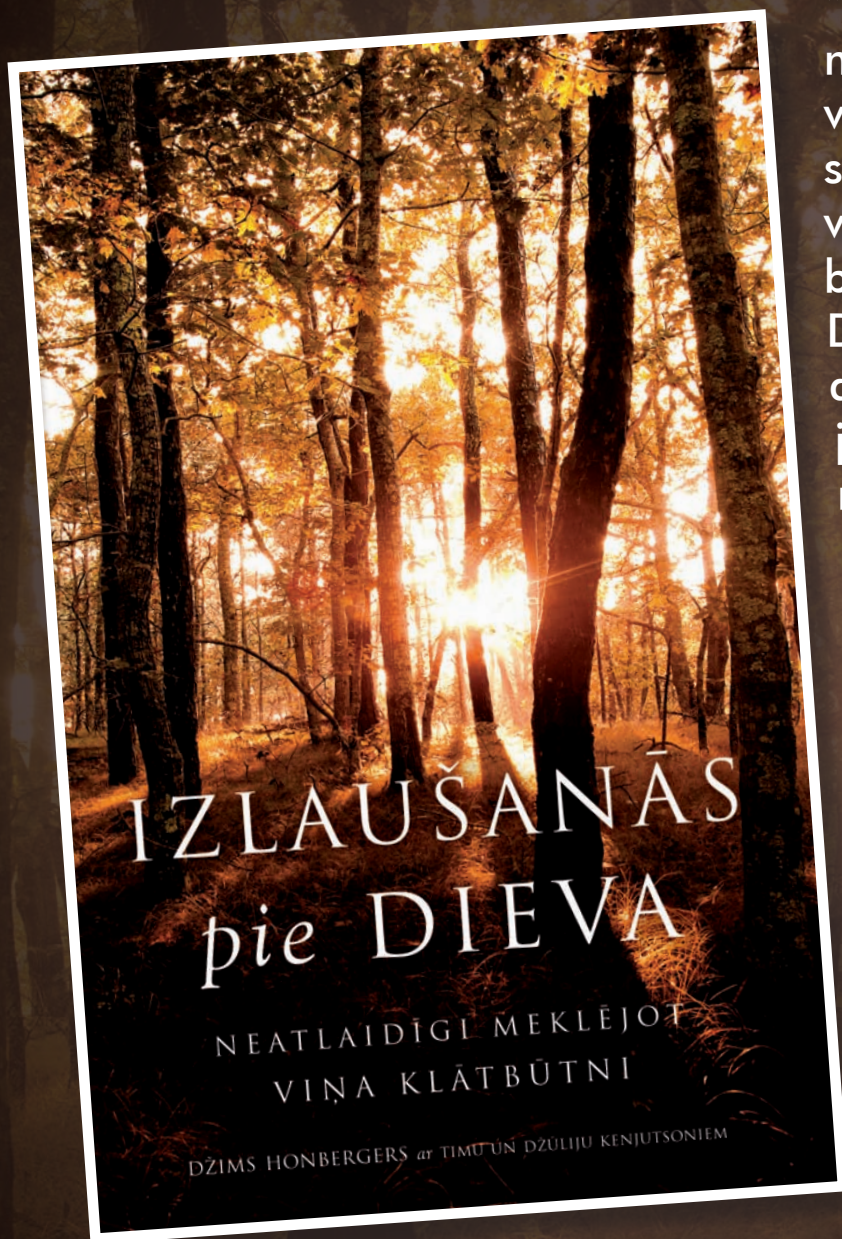
Svētdiena iesākās līdzīgi kā sestdiena, vien atšķīrās Maikla Hamiltona uzruna, kas šoreiz vēstīja par to, ka ikkatram ir iespējams pie Jēzus atrast garīgu dziedināšanu, un no Dieva Vārda Hamiltons atklāja, cik ļoti Jēzus vēlas to sniegt ikkatram cilvēkam.

Svētdienā bija iespējams klausīties kristīgās līderības semināra otro daļu, semināru par pēdējo dienu notikumiem un semināru, kas atklāj grēka postošo iespaidu uz cilvēku un Dieva plānu tā uzvarēšanai. Notika arī kopīgā konferences dalībnieku fotografēšanās.

Tam sekoja konferences noslēgums ar īsu, bet spēcīgu un iedvesmojošu Latvijas draudžu savienības vadītāja Viļņa Latgaļa uzrunu. Viņa teiktais sasaucās ar M. Hamiltona sludināto par lieliem mērķiem un lielu izaugsmi, un Vilnis Latgalis uzsvēra, ka tuvākajos gados gaida lielu draudzes locekļu izaugsmi gan skaitliski, gan garīgi.

Kopīgi paēduši vakariņas un baudījuši sadraudzību, konferences dalībnieki devās mājup. Bet ne tādi kā iepriekš. Daudzi dalījās ar savām liecībām un apgalvoja, ka ir saņēmuši gaidīto šajās trīs konferences dienās un mājup dodas ar priecīgu sirdi, kas sauc: “Vairāk Jēzus!”

GRĀMATA DIEVA MEKLĒTĀJIEM



“Es nezināju, ka man ir problēma ar vēlēšanos iet pašam savu ceļu. Tas bija viss, ko es jebkad biju pazinis. Tomēr Dievs trīsdesmit gadus mani meklēja un centās iegūt manu uzmanību, līdz es beidzot sajutu vajadzību pēc Viņa. Bija jāpaiet vēl desmit gadiem, līdz Dievs ieguva manu pieķeršanos, un pēc tam vēl apmēram sešiem gadiem, līdz mans sirds cietoksnis padāvās un piederēja Viņam.”

PATIESS STĀSTS PAR CILVĒKA DVĒSELES
IZLAUŠANOS PIE DIEVA.

Izdevniecības PATMOS grāmatu galds
Rīgā, Baznīcas ielā 12a un
grāmatnīca “Amnis” Lāčplēša ielā 37